

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SULLIVAN FAMILY

one taste

LENA HENDRIX

TEK TAT

LENA HENDRIX

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

CONTENTS

[Yazarın Bu Kitap
Hakkındaki Notu](#)

1. [Cass](#)
2. [Huck](#)
3. [Cass](#)
4. [Huck](#)
5. [Cass](#)
6. [Huck](#)
7. [Cass](#)
8. [Huck](#)
9. [Cass](#)

[Bir Bakış Bölüm 1](#)
[Bir Bakış Bölüm 2](#)
[Hendrix Heartthrobs](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca yazan Lena](#)
[Hendrix](#)

AUTHOR'S NOTE

Merhaba sevgili okuyucu! Outtatowner'a tekrar hoş geldiniz! One Taste aslında bir yardım romanı olarak yazılmış ve yayınlanmıştı ancak şimdi elinize (veya kindle'ınıza!) ulaştı. Cass ve Huck'ın aşk hikayesini okuyacağınız için çok heyecanlıyım.

Lütfen bu hikâyenin One Look'tan (Sullivan Ailesi Serisi 1. Kitap) ÖNCE geçtiğini unutmayın; ancak tamamen bağımsızdır.

Outtatowner'a tekrar hoş geldiniz. Seni özlemiştik.

OceanofPDF.com

ABOUT THIS BOOK

Muhabir Casselyn Hill burnu havada ve gözlerinde kaybolmuş bir bakışla küçük kasabamdaki fırına adımını attığında dünya başıma yıkıldı. Ona ulaşmak için tatlı Bayan Halpert'i bile devirmişt看.

Kasabanın onlarca yıllık kan davasında tarafını seçmemiş birkaç sakininden biri olarak, Cass'e hikâyesini anlatabilmesi için yıllık Ateş Kenarı Flanel Festivali'nde eşlik etmekle görevlendirildim. Gün ilerledikçe gerilim artıyor ve kasabanın iki rakip ailesi arasında patlak veren savaştan daha fazlası söz konusu oluyor.

Dikkat dağıtıcı. Büyüleyici. Ve sadece hayalindeki işte tam zamanlı bir pozisyonu hak ettiğini kanıtlayacak bir hikâye için burada. Gün geceye dönerken, tüm bu katmanların altında ne olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ona sahil kasabamı gezdirmeye konsantre olmalıydım, dudaklarının mükemmel tatlı İtalyan bezemin etrafında nasıl şekillendiğini düşünmemeliydim.

Cass'in benim gibi dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak zamanı yok ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, *tek bir tatla* tatmin olmayacağımı daha iyi anlıyorum.

OceanofPDF.com

BİR CASS

Batı Michigan sahilinde araba sürerken, sonbaharın keskin havasının uzun saçlarımın arasından geçmesine izin verdim. Radyonun sesini açıp bir elimi pencereden dışarı uzatarak, sürüş özgürlüğünün beni şehrin karmaşasından uzaklaştırmasına izin verdim. Gazeteciliğe hevesli biri olarak açtım, elime geçen her işi yapmaya hevesliydim. Bu yüzden küçük bir kasabanın sonbahar festivaliyle ilgili bir haber bile bana göre değildi. Elbette, seçilmiş yetkililerin yolsuzlukları ya da Birleşmiş Milletler ile barış görüşmeleri hakkında haber yapmayı tercih ederdim, ama bir kızın bir yerden başlaması gerekir. Görünüşe göre bitmek bilmeyen kahve koşturmaları, posta odasında çalışmak ve ara sıra ölüm ilanı yazmak *Chicago Daily*'de yükselmek için yeterli değildi.

Görevi aldıktan sonra editörüm beni Outtatowner, Michigan'ın dikkatli olmazsanız çıkışı kaçırabileceğiniz kasabalardan biri olduğu konusunda uyardı.

Aslında kaçırdım.

İki kez.

Nihayet kavşağı üçüncü kez dönüp küçük bir tepeyi aştığımda ve şehir merkezinin ana şeridinin görüldüğünü gördüğümde terlemiş, ağrımış ve bu saçma hikâyeyi bitirmeye hazırdım. Arabam dört yol ağzında yavaşladığında nefesim kesildi. Uzakta, yolun yaklaşık yarım mil aşağısında, Michigan Gölü parıltıyor, yol şirin küçük turistik kasabayı kesiyordu. Kenarlarda küçük dükkanlar vardı, alışveriş yapanlar

İşletmelerin giriş ve çıkışları filtrelendi ve vitrinlerde insanları içeri girmeye ikna eden tabelalar ve sandviç panolar vardı.

Sağ tarafımdaki kasabanın hoş geldiniz tabelasına baktım: OUTTATOWNER, MICHIGAN-YABANCILARIN ARKADAŞ OLDUĞU YER.

Mırıldandım. *Çok şirin.*

Arkamdan gelen korna sesi bastırılmış bir çığlık atmama ve elimi pencereden dışarı doğru sallamama neden oldu. Orta parmağım neredeyse onunla birlikte uçacaktı ama onun yerine genel bir selam vermeyi tercih ettim. Yanaklarıma sıcaklık sızarken kalbim çılgınca atıyordu. Caddeden aşağı süzülürken etrafı taramaya devam ediyordum, kasabadaki dükkânların bir Cuma öğleden sonrası için eklektik ve yoğun olduğunu gözlemledim. Kimin turist kimin yerli olduğunu söylemek zordu ama akşamın erken saatlerinde havada süzülen gülen yüzler ve kahkahalar eksik değildi. Bir park yeri açıldığında arabamı çizgilerin arasına çektim ve düşüncelerimi düzenledim.

Sugar Bowl'u bulduğumda, editörümün ayarladığı bağlantıyla buluşabilirdim. Bana, fırın sahibiyle oturup ön bilgi toplamak için geçici planlarım olduğunu söylemişti. Ardından, yarın, hikâyemi bulmak için Fireside Flanel Festivali'ne gidecektim.

Orada bir yerde et olmalı. Bir hikayede sıcak kakao ve faniladan daha fazlasına ihtiyacım var.

Yolcu koltuğundaki nota baktım ve vitrinleri tarayarak Sugar Bowl'u aradım. Mutlu müşteriler denizinde pek bir şey görmek zordu.

Arabamdan inerek örgü kazağımın önünü kapattım. Keskin, kıyıdan esen rüzgâr içime işledi. Önce uzun caddenin bir tarafına, sonra diğer tarafına baktım. Nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve zaten soğuktan donuyordum, yardıma ihtiyacım vardı.

Tam önümde uzun boylu, ağır dövmeli bir adam, başının üzerinde *King Tattoo yazan bir dükkâna* girmek üzereydi. "Affedersiniz?"

Adamın çenesindeki kaslar, yüzüne küçük, zoraki bir gülümseme yerleştirmeden önce bir kez esnedi - kızgındı ama bana yardım etmeye kararlıydı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, teşekkürler. Sugar Bowl'u arıyorum?"

"Orası Huck'ın yeri." Kolunu kaldırarak birkaç vitrin aşağısını gösterdi. "Şu tarafta."

Fırının sahibi bir adam. Huck. "Huck. Sahibi o mu?"

"Elbette öyle."

Gülümsedim. "Harika. Teşekkür ederim."

Adam veda etmek yerine başını bir kez eğdi ve dükkânına girdi.

Adamın işaret ettiği yöne doğru ilerledim, caddenin karşısına geçtim ve birkaç dükkândan geçerek suya doğru ilerledim. Yaşlı bir çift fırından çıkıyordu, ben de kapıyı tuttum ve uzuvlarıma kan akışını sağlamak için ayaklarımı sürüyordum.

İçeri adımımı atar atmaz sıcak hava ve tarçın kokusu duyularıma saldırdı. Midem, öğle yemeği olarak adlandırdığım enerji içeceği ve benzin istasyonundaki kurutulmuş etleri protesto edencesine guruldadı.

Sugar Bowl kalabalıktı; müşteriler kahve ya da kakao almak için sırada beklerken, diğerleri küçük alana yerleştirilmiş masalarda küçük gruplar halinde sohbet ediyordu. Yumuşak bir müzik kalabalığın üzerinde süzülüyordu ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şeyin uğultusu vardı.

Memnuniyet, belki?

Önce sola, sonra sağa, bekleyen müşterilerin omuzlarının üzerinden baktım, sahibini görmeyi umuyordum. Müşteri sayısına rağmen sıra verimli bir şekilde ilerliyordu ve tezgâha doğru adım attığımda muffinlerin, hamur işlerinin ve kahveli keklerin bulunduğu cam bir vitrin gözüme çarptı. Midem guruldadı.

"Kahvaltıya ihtiyacınız var gibi görünüyor." Tezgâhta çalışan kadının açık kahverengi gözleri mizahla dans ediyordu.

Saate baktım. "Neredeyse yemek vakti."

Kadın yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sugar Bowl'da her zaman kahvaltı vardır."

Midem teslim olmam için yalvarıyordu, bu yüzden seçimimi yapmadan önce ekranı taradım. "Kremalı kahve ve bir dilim bademli kahve keki lütfen."

Gülümsedi. "Ah, bu iyi bir seçim. Huck'ın uzmanlık alanlarından biri." Ödememi uzattım. "Buralarda mı acaba?"

Gülümsemesi genişlemeden önce sadece bir an durakladı. "Kendisi arka tarafta ama siparişiniz bittiğinde onu göndereceğim." Kartımı geri verdi.

Kartımı çantama attım ve kahvemi ve böreğimi beklemek için sola doğru ilerledim. Önümdeki yaşlı bir kadın çantasını göğsüne bastırırken bana şüpheyle baktı. Küçük bir gülümseme teklif ettim ama burnunu kaldırdı ve arkasını döndü.

Ooo . . . kay . . .

Gözlerim fırının arka tarafına doğru kaydı. İki baristanın siparişleri aceleyle dağıtmasının ardından arka tarafa açılan kapıyı ayı gibi bir adam doldurdu. Mutfağı fırının önünden ayıran döner kapıları itmek için neredeyse başını eğmek zorunda kalıyordu. Görevine odaklanmış bir şekilde, yeni hazırlanmış hamur işlerinden oluşan bir tepsiyi kasanın yanındaki cam vitrine doğru taşıdı.

"Sonunda," diye fısıldadı arkamdan bir ses. Omzumun üzerinden baktığımda benim yaşlarımda iki kadının adamın her hareketini izlediğini ve dumanı tüten kahve fincanlarına gülümsediklerini gördüm.

"Bu o mu?" Ben sordum.

"Evet." Güzel sarışının gülümsemesi genişledi. "Bu" -gizlice işaret etti- "Huck Benton."

Gözlerimin parmağını takip etmesine izin verdim ve doğrudan adama yöneldim. İri yarı bir adamdı, böylesine havadar ve aydınlık bir dükkânda yeri yoktu. Varlığı dikkat çekiyordu ama yine de bir şekilde fırının rustik cazibesiyle kusursuz bir uyum içindeydi.

Gevşek çenemle, kasada çalışan kadının ona bir şeyler söylemek için eğilmesini izledim. Gözleri bana doğru kaydı ve ben hemen sıkılmış gibi yaparak başka tarafa baktım. Sıcaklık yanaklarımdan boynuma doğru yayıldı. Adama tekrar bakma riskini aldığımda, küçük bir tabak ve bir fincan tabağındaki kahveyi topluyordu. Kara kaşlarının arasında kararlı bir çizgi vardı.

Doğruca bana doğru geliyor.

Omuzlarımı dikleştirdim ve profesyonel bir selamlama yapmak yerine zihnim bulanıklaştı.

Adam hızlı adımlarla bekleyen kalabalığı yararak ilerledi. Sadece birkaç adım ötede, hantal omuzlarını istemeden önümde duran yaşlı kadına çarptı. Kahve fincandan tabağa dökülürken, kahve keki de tabağın üzerinde sallanıyordu.

"Peki, söyleyeceğim!" Yaşlı kadın omzunu ovuşturdu.

"Bayan Halpert. Çok özür dilerim." Adam elindeki kahve ve hamur işini yakındaki bir masaya bıraktıktan sonra kadına döndü ve omuzlarından tuttu. "İyi misiniz?"

Adamın ellerini iterek tozunu aldı. "Telaşlanma. Ben iyiyim. Yine de bir Sullivan'a bu şekilde davranmayacağınızdan eminim."

İç çekerken devin omuzlarının çöküşünü izledim. "Sizi temin ederim Bayan Halpert, bu bir kazaydı. Özür dilerim. Sylvie'ye kahvenizin hazır olduğunu söyleyeceğim.

haftanın geri kalanı için bana."

Bayan Halpert'in sertleşmiş yüz hatlarını yavaş bir gülümseme kırdı ve onun kolunu okşadı. "Bu kadar yeter."

Kadın başını kaldırıp reddettiğinde, adam dikkatini tekrar bana çevirdi. İri elini kaldırırken kara kaşlarının altındaki kristal mavisi gözleri beni olduğum yerde sabitledi.

"Huck Benton."

Elimi onunkinin içine soktum ve sıcaklığıyla benimkini yutmasına izin verdim. Temasla birlikte kolumda statik bir elektrik oluştu. Gözlerim ellerimizden damarlı kollarına, geniş göğsüne ve yüzüne kaydı. Ağzım bir çeşit selamlama cümlesi kurmak için açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Ben bakarken aramızda sessizlik uzanıyordu.

OceanofPDF.com

İKİ HUCK

Ufak tefek esmer afete ne kadar uzun süre baktığımı bilmiyorum. Ya da onun bana ne kadar baktığını. Tek umursadığım bir ömür olabilirdi. Zarif eli benimkine kaydı ve bir şeyler *oldu*. Anlık bir çekim, ama yüzeyin altında kaynayan daha fazla şeyin ipuçlarıyla birlikte. Turistik bir kasabada fırın sahibi olmak bir sürü gezgin ve bir daha hiç görmediğiniz yüzler demektir.

O farklıydı.

Bu farklıydı.

Gözlerini bana diktğinde, boğazımı nazikçe temizledim.

"Oh! Um, evet. Merhaba." Elini benimkinden çekerek koyu kahverengi saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Ben Casselyn Hill, *Chicago Daily*'den muhabirim. Tanışmamızı Belediye Başkanı Crestwood mu ayarladı?"

Ah, muhabir. Kesinlikle başkanın beni uyardığı kibirli pislik editör değil.

Avucumdaki nemi unlu önlüğümün üzerine sildim. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bayan Hill."

Uzun, kalın kirpiklerine baktım. Yerlilerin işgüzar gözlerinin sırtımı deldiğini hissedebiliyordum ama bakıyor olmam umurunda değildi. Başka tarafa bakamadım.

"Bana Cass diyebilirsin." Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve ahududulu, fıstıklı parmak izli kurabiyelerimin üstünü süsleyen vanilyalı pudra şekeri gibi narin ve tatlı bir tadı olup olmadığını merak ettim.

Hayır. Daha güçlü bir şey, hindistan cevizi ve kakule gibi.

"Cass." Adı boğazımda gümbürdedi, omurgamdan aşağıya sıcaklık ve karıncalanma yaydı.

Ayakta durduk, gözlerimiz bizi yerimize kilitledi. Etrafımızdaki konuşma gürültüsü beni sersemliğimden kurtardı. "Seni yarına kadar beklemiyordum."

Gözleri aşağı doğru kaydı. "Sadece kendimi tanıtmak istedim. Büyük günden önce etrafı tanımak istedim." Meraklı bakışlar aramızda dolaşırken etrafına bakındı. "Ama meşgul olduğunuzu görebiliyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Çekingen bir adım geri attı, ben de bir adım ileri atarak ona karşılık verdim. "Lütfen." Durakladı. "Oturun. Sana dökülmemiş bir kahve borçluyum." İki koltuklu yüksek bir masayı işaret ettim. Oturduğunda, bademli kahve kekini önüne koydum ve sağ elimdeki tabağı kaldırdım. "Tazesıyla hemen dönerim."

Ona sırtımı dönerek sakinleştirici bir nefes aldım. *Bu da neydi böyle?*

Tüm dünya kendi ekseninde dönüyordu. Fırının arka tarafına doğru ilerledim, başımı salladım ve bana bakan herkese sıkı bir gülümseme sundum. Sylvie hâlâ kasada çalışıyordu ve tezgâhın arkasına doğru ilerlerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Bana gülümsedi ve kaşlarını salladı. "Tek kelime etmedi," diye homurdandım.

Hafif kahkahası içimde bir huzursuzluk yarattı. "Elbette, patron."

Cass'in hantal hırkasının, altındaki beyaz atletin kıvrımlarını nasıl gizleyemediğine değil, taze bir kahve yapmaya odaklandım. Ufak tefek ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Onu o şekilde süzmeye hakkım yoktu ve bunu yaptığım için kendimi bir köpek pisliği gibi hissediyordum.

Ama çok güzeldi. "Sylvie, beş dakika ara veriyorum."

"Devam et ve on beş yap, patron." Sylvie bana gülümsedi. "Biz hallederiz."

Tartışmak yerine başımı sallayarak teşekkür ettim ve Cass'e doğru ilerledim. Yanında küçük bir not defteri vardı ve müşterilerimin yoğun dükkâna girip çıkmasını izlerken notlar alıyordu. Kasabalıları turistlerden benim kadar ayırt edemese de, yumuşak bir gülümseme ve nazik bir el sallama

Başının iki yana sallanması, Outtatown'ın on beş yıl önce buraya taşındığında beni olduğu gibi onu da anında büyülediğini gösteriyordu.

Gözleri, vitrinin büyük resimli penceresinin hemen dışındaki kaldırımda ayaklarını sürüyerek yürüyen adamı takip etti. Adam parlak kırmızı bir tişört, basketbol şortu ve Moon Boots giymişti. Baş, adam görüş alanından çıkana kadar onu pencereden takip etti.

Yakınına eğildim, konuşmadan önce çiçek kokusunu içime çektim. "Bu Bootsy." Cass omzunun üzerinden gelen sesimin gürültüsüyle irkildi. Taze kahve fincanını önüne koydum ve iri cüssemi onun karşısındaki koltuğa ittim.

"Bootsy?"

Omuz silktim ve burnunun kırıışmasını izledim.

"Bunun onun gerçek adı olmasına imkan yok."

Bir omzumu kaldırdım. "Buralarda işler böyle yürür. Sanırım bir keresinde adının Jerry olduğunu duymuştum ama dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. O sadece *Bootsy*. Buralarda pek çok kişinin böyle lakapları vardır."

Cass kahvesinden bir yudum aldı ve kâğıda bir not karaladı. Gırtlaktan gelen boğuk bir sesle mırıldandığında, sıcaklığın kalçalarımın arasında birikmesini önlemek için yer değiştirmek zorunda kaldım.

"Peki seninki ne?"

Başımı salladım. "Hayır. Bunun için kasabalı olmak lazım." Avuçlarımı kaldırdım. "Ben sadece fırıncıyım."

Başını öne eğdi. "Kasabalı mı?"

"Outtatown'da doğup büyümüş biri. Ya şehirlisinizdir ya da turist."

Bir an için bunu düşündü. "Artık burada yaşıyor olsan bile mi?" Bir omzumu kaldırdım. "Öyle işte."

"İlginç." Bakışlarının küçük not defterini tarayışını izledim. Bir not daha almak için can attığı belliydi ama bu isteğini bastırdı ve kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Benimle akşam yemeği ye." Ben daha iyi düşünemedim kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Bu bir istek bile değildi, daha çok bir talepti. Durakladım, umutluydum.

Hazırlıksız yakalanan Cass parmaklarını yanındaki peçetenin üzerinde gezdirdi ve durakladı. "Yarın için gerçekten hazırlanmalıyım, ben--"

Utanç duygusu üzerime çökerken bir elimi kaldırdım. "Hayır. Anladım." Tabureden kalktım ve onun yanında durdum. "Festival

Yarın tüm gün sürecek. Saat dokuzda burada buluşalım ve sana etrafı gezdireyim."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve yumuşak "kulağa hoş geliyor" sözü omzumun üzerinden süzülürken mutfağa doğru tepindim.

Bu kadar utanç verici olduğum için kendime lanet ettim. Çok ileri gittim. *Aptal sikik*. Onun gibi birinin muhtemelen evde onu bekleyen bir erkek arkadaşı vardı, hobileri arasında spor salonu ve stok raporlarına bakmak olan güzel bir çocuk. İnsan ilişkilerinde zayıf becerileri olan ve utanç verici derecede uzun bir kuraklık dönemi geçiren bir fırıncının ona sarkmasına ihtiyacı yoktu.

Sinirimi bir yığın hamurdan çıkardım, havasını çıkarıp zorla yoğurdum, ta ki yemek istediğimde yüzünde beliren şok ifadesini unutana kadar. Şansım yaver giderse, ben yarın ona yetişmeden o kaçacaktı.

OceanofPDF.com

ÜÇ CASS

NEDEN GERGINİM?

Şehir merkezinde park yeri bulmak yirmi dakika sürdü ve ana caddeye kadar üç blok yürüdükten sonra Sugar Bowl'un önünde aptal gibi durdum.

Huck Benton kesinlikle beni kızdırmıştı.

Etrafımdaki cadde heyecanlı bir enerjiyle uğulduyordu. Vitrinler, indirimler sunarak, ekose afişler asarak ve yoldan geçenleri yakalamak için kaldırımlara küçük masalar kurarak Fireside Flanel Festivali'nden faydalanıyordu. İnsanları rıhtıma yönlendiren kara tahta tabelalar kasabanın dört bir yanına yayılmıştı ve uzaklarda festival başlarken çadırları ve genel kargaşayı görebiliyordum.

Hafif sonbahar esintisine rağmen hava dünden daha sıcaktı. Bootsy'yi gördüm, dünkü adamı, ama yalnız değildi. Yanında ona tıpatıp benzeyen bir adam vardı - aynı tarz tişört ve Ay Çizmelerine kadar. İkisi de sokağın karşısındaki kafeden dumanı tüten bir fincan kahve ve küçük bir kese kâğıdı alıyordu. Kendi kendime gülümsedim, Outtatowner'ın ilginç sakinleriyle ilgileniyor gibi görünmesi hoşuma gitmişti.

Dünkü iki kadın, göğüslerinin altından bağladıkları flanel gömlekleri ve daracık kotlarıyla Sugar Bowl'un kapısından içeri girdiler. Rahat kotumun içine soktuğum uzun kollu tişörtüme baktım.

Fanila giymenin şart olduğunu bilmiyordum.

Son bir kararlı nefesle cam kapıdan içeri girdim ve Sugar Bowl'un sıcacık konforuyla sarmalandım.

Kapının üstündeki zil çaldığında, kasanın arkasındaki kadının - dünkü kadının - gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. "Tekrar hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim." Bir adım öne çıktım, dükkânın etrafına bakındım ama Huck'ı göremedim. "Bay Benton'la tanışmak için geldim. O--"

"Evet," diye araya girdi. "Bu sizin için." Kadın, sıcak bir fincan kahveyi hazır fincana koyarak tezgâhın öbür ucuna doğru kaydırды.

Çantama uzandım.

"Müesseseden." Tekrar gülümsedi, gözlerinde yaramaz bir şey dans ediyordu. Başıyla arka tarafı işaret etti. "Huck mutfakta. Geldiğinde seni içeri göndermemi söyledi."

Kalın bir şekilde yutkundum. "Oh, tamam. Teşekkürler."

Tezgâhın etrafından dolanıp arka tarafa açılan kapılara doğru ilerledim. Perdenin arkasına bakıp Huck'ın çalıştığı yeri görmenin özel bir yanı vardı. Utanç verici bir süre boyunca Huck'ın ön kollarının kaslı ve hafif kıllarla kaplı oluşunu düşünmüştüm. Bileğine kadar inen damarlar görünüşe göre yeni keşfedilmiş bir takıntıydı.

Mutfağına girmek, çok geç olana kadar fark etmediğim bir sınırı aşmak gibiydi.

Samimi.

Sanki bu adamın kutsal alanına giriyordum. Fırının gürültüsü azaldı ve hemen şeker ve baharat kokuları ve fırından gelen sıcak bir patlama ile vuruldum.

Sırtını bana dönmüş olan Huck, pırıl pırıl parlayan gümüş bir çalışma alanında duruyordu; başı öne eğikti ve geniş sırtı alanın çoğunu kaplıyordu. Vücudunu yana doğru kaydırдыığında, elinde büyük bir pasta torbası tuttuğunu ve her bir ortasına çikolata doldurulmuş bir hamur işinin üzerine bir çeşit havadar kremayı hızla sürdüğünü görebiliyordum.

İri elleri çantayı ustalıklı kavrarken, etkileyici bir hızla hareket ederek her küçük tartın üzerine bir top krema yerleştirdi. Hepsini bitirdiğinde torbayı yere bıraktı ve elini yakındaki beyaz bir havluya sildi. Döndüğünde beni fark etti.

"Günaydın." Sesinin grenli dokusu omurgamda dalgalandı. "Tam zamanında geldin."

Yanındaki küçük bir teneke kutuyu kaldırdı. Başparmağının bir hareketiyle ucundan mavi bir alev fişkırdı. Gözlerim büyüdü.

"Bir şeyi yakmak ister misin?" Sırıttı. "Kesinlikle." Bir adım öne çıkıp yanına yerleştim.

"Meşaleyi böyle sallayın." Nazik bir süpürme hareketi gösterdi. "Tavayı hareket ettireceğim. Her biri için orta boy bir tost yapacağız."

Dudaklarımı kararlı bir çizgi haline getirdim. "Orta boy tost. Anladım."

Huck yaklaştı ve ön kollarındaki yumuşak tüyler kolumun kenarını gıdıkladı. Sertçe yutkundum.

Bunu mahvetme. "Ya yanlış yaparsam?"

"Yapmayacaksın."

Bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi, bütün meşalesini yavaş bir yay çizerek, muhtemelen saatlerce uğraşarak yaptığı hamur işlerini yakmamaya çalıştım. İri elleri tavayı hareket ettirirken narin ve hızlıydı, her birinin üstünü hafifçe yakmak için alevin açısını yönlendirmeye yardımcı oluyordu.

İşimiz bittiğinde Huck teneke kutuyu aldı, alevi söndürdü ve önüme koydu. "Gördün mü? Mükemmel. Doğuştan yeteneklisin."

Övgüsüne gülümsedim. "Nedir onlar?"

"S'mores puf böreği mini tartlar." Sesine gurur karışırken gülümsemesi dikkat çekiciydi. "Şenlik ateşine gidip de s'mores yememek olmaz."

Küçük tartlara baktım.

"Bu marshmallow mu?" Mükemmel şekilde kızarmış üst kısımları işaret ettim. "Evet, öyle."

Çıtır tart kabukları çikolata ile doldurulmuş ve kızarmış marshmallow ile kaplanmıştı. S'more malzemelerinin nefis bir şekilde benzersiz bir şekilde düzenlenmiş cennet gibi bir katmanlıydılar.

Gerçekten bir sanat eseri.

Gülümsedim ve küçük meşaleyi aldım, tıpkı Huck'ın yaptığını gördüğüm gibi yaktım. Hızlı bir el hareketiyle bir pastanın üstünü yaktım, hatmi tepesini çıtır çıtır, kömürleşmiş bir siyaha boyadım.

İyice yandıktan sonra meşaleyi yere bıraktım ve hayranlıkla tartı kaldırdım. "İşte şimdi mükemmel oldu. Güzel ve yanmış. Mükemmel bir s'more."

Huck iğrenmiş gibi yaptı. "Sen bir canavarsın."

Tartı ağzıma attım ve s'more lezzetinin mükemmel dengesinin tadını yüksek bir dokunuşla çıkardım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım ısırığın etrafında, boğulmamaya çalışarak. Elim ağzımı kapatmak için havalandı. "Bu *çok güzel*."

"Biri lokumu mahvetmediğinde daha da güzel oluyor." Huck göz kırptı ve midem kendi kendine ters döndü.

Sincap yanaklarımla gülümsedim. Huck'la şakalaşmak, normalde saçma olan bu haber yazma görevine hoş bir katkı oldu.

Huck tamamladığımız tepsiyi sıra sıra dizilmiş birbirinin aynısı, mükemmel hamur işlerinin arasına taşıdı. Lavaboda ellerini yıkadı ve önlüğünü boynundan çıkardı. Gri tişörtünün göğsüne doğru uzanışını hayranlıkla izledim ve elini karnının düzleminde gezdirdiğinde, salyalarımı akıtma utancından kendimi kurtarmak için başka tarafa baktım.

Bana verilen kahveden bir yudum alarak dikkatimi dağıttım. "Demek Ateş Kenarı Flanel Festivali, ha?"

Huck duvardaki kancadan flanel düğmeli bir gömlek aldı ve kollarını gömleğin içine sokmaya başladı. Parmakları düğmelerin üzerinde hızla hareket etti.

Bana doğru işaret etti. "Bunun için giyinmemişsin bile."

Düz siyah gömleğime ve kot pantolonuma baktım. "Bunun bir gereklilik olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Tipik turist."

Sırtışı genişlediğinde tekrar yutkundum, bir şey arıyordum, kendimi daha fazla utandırmamı engellemek için.

Çantamdan küçük not defterimi ve kalemimi çıkardım. "Ee, Huck. Bana Outtatowner'ın nasıl bir şey olduğunu göstermeye hazır mısın?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRT HUCK

CASS umut dolu gözlerle bana bakarken, neredeyse yapıyordum. Neredeyse odayı geçecek, onun alanını işgal edecek ve mutfağıma adım attığı andan beri içimde dolaşan arzuyu harekete geçirecektim. Eğlenceli, zeki ve çekiciydi. Yirmi dakika içinde Cass ile uzun zamandır başka hiçbir kadınla yaşamadığım kadar eğlenmişim. Muhtemelen hiç. Onda beni rahatlatan ama aynı zamanda daha sıkı saran bir şey vardı.

Ama yapması gereken bir iş vardı. Artık evim dediğim kasaba hakkında bir hikaye.

Mutfaktan çıktığımda Cass beni fırından geçip kaldırıma kadar takip etti. Festivalin merkezine doğru yürürken dostça selamlaşmalar meraklı bakışlarla karıştı. İşyerlerini işaret ederken ve sahipleri hakkında genel yorumlar yaparken gülümsedim ve başımı salladım.

İleriye işaret ettim. "Eğer senin için de uygunsa, marina boyunca yürüyebilir ve sonra festival etkinliklerinin çoğunun olduğu yere geçebiliriz."

Cass yanından geçtiğimiz insanlara gülümsüyor ve ara sıra not defterine bir şeyler not ediyordu. Outtatowner'daki genel yaşam ve küçük kasabanın turistlerin toplumun can damarı olduğunu nasıl anladığı ve kabul ettiği hakkında sorular sordu. Ayrıca Hallmark filmlerinde gördüğü gibi parıldayan ışıklar, müzik ve ilahilerle dolu bir kış festivali düzenleyip düzenlemediğimizi de öğrenmek istedi.

Onu temin ettim.

Suyun kenarında yürürken, onun suya olan mesafesinin son derece farkındaydım. Ayağının kayması ve aşağıdaki serin suya yuvarlanması gibi rahatsız edici bir düşünce aklıma geldikten sonra, kendimi onunla kenar arasına koyarak rahatça yer değiştirdim.

Cass marinaya yanaşmış teknelere bakmaya devam etti. "Sullivan and Sons Charters. Bu bir soyadı olabilir mi? Sullivan?" Gözleri hafif dalgalarla sallanan teknenin üzerinde gezindi.

"Bu o. Red Sullivan. Gerçi söylentiler doğruysa Asil Kral Balıkçılık Turları'na dönmek üzere."

"Dün fırında o kadın size 'Bir Sullivan'a bu şekilde davranamazsınız' dedi. Ne demek istedi?"

Ona dikkatlice baktım. Pek bir şey kaçırmadığı kesin.

Bir elimi çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdirdim ve iç çektim. "Kasabada biraz aile rekabeti var diyebiliriz."

Cass yanımda canlandı, yeşil gözleri parlak ve meraklıydı. Muhabir beyninin dakikada bir mil hızla döndüğünü görebiliyordum.

Bir elimi kaldırdım. "O kadar da ilginç değil."

Küçük bir yalan. Krallar ve Sullivanlar arasındaki kan davası neredeyse her kasabalının belirleyici bir özelliği.

Cass gözlerini bana dikti ve yürümeyi bıraktı. Saçmalık kokusu alıyordu. Dudağının kenarını dişlerinin arasına sıkıştırdıktan sonra, düşününce, gidici olduğumu anladım.

Gözlerimi devirdim. "İyi. Bu büyük bir mesele."

Yüz hatlarına gururlu bir gülümseme yayıldı. "Biliyordum! Bana her şeyi anlat." İçinden heyecan fışkırıyordu.

"Anlatacak pek bir şey yok. Krallar vahşidir. B a z ı l a r ı düpedüz kötüdür ama iyi iş adamlarıdır. Sullivan'lar, nesiller boyu bu kasabada çalışmış olan emekçilerdir. Daha sessiz ve içlerine kapanıktırlar ama sıkı bir grupturlar. Bir kavgayı Krallar başlatabilir ama bir Sullivan bitirebilir."

Başını salladı, bana yan gözle bakmak için başını eğmeden önce bilgiyi içine aldı. "Peki sen kimin tarafındasın?"

"İkisi de değil. Ben tarafsızım. Aslında her iki tarafın da dar görüşlü ve bir grup asabi olduğunu düşünüyorum."

Cass'in eli çantasına kayarak not defterini çıkardı. Onu işaret ettim. "Bunu yazma."

"Peki." Küçük bir göz devirmeyle defteri çantasına geri bıraktı. "Objektif fırıncı. Bunu unutmayacağım."

İnce omzu şakacı bir şekilde kolumun yan tarafını ittiğinde, elimi bıraktım ve sırtının küçük kısmına doğru hareket ettim.

Tek gereken o basit temas oldu.

Sıcaklık koluma yayıldı ve bir sahiplenme duygusu göğsümün derinliklerine işledi. Birden yanımdan geçen insanlar çok yakınımaya geldi. Hava çok soğuktu. Yoldan geçenlerin gözleri çok meraklıydı.

Kolumu bıraktım ve elimi büktüm.

O da fark etmiş miydi?

Boğazımı temizledim, ama bu düşüncelerimi temizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Sahilin kenarına ulaşana kadar kalabalığın arasından ilerledik. Sağ tarafta atıştırmalıklar, zanaatkârlar, yiyecekler, bira ve şarap tadımlarının yapıldığı çadırlar küçük park alanını süslüyordu. İleride, Michigan Gölü'ne doğru uzanan bir iskele ve ucunda bir deniz feneri vardı.

"Vay canına, bu inanılmaz." Sesindeki nefessizlik içimi kıpır kıpır etti.

"Hadi gel." Başımınla işaret ettim. "Şuna bir bakalım."

Yan yana, uzun iskeleden aşağı yürüdük. Aileler Michigan Gölü'nün ikonik fotoğraflarını çekmek için durdular. Birkaç adam suya büyük oltalar atıyordu. Dalgalar kayalara ve çimento bloklara çarparak sabahın geç saatlerinde havada sakinleştirici bir ritim yaratıyordu.

İskelenin kenarındaki deniz fenerine ulaştığımızda döndüm. "İşte orada. Outtatowner, Michigan'ın Ateş Kenarı Flanel Festivali."

Cass etrafına bakındı. Açık hava kalın kahverengi saç tellerini kamçılıyordu. "Tuhaf bir yer. İç açıcı." Tekrar etrafına bakındı. "Yine de *Ateş Kenarı* Flanel Festivali'nde daha fazla ateş beklerdim."

Başımı salladım. "Ah, doğru. Bu gece." Uzun kumsalı işaret ettim. Kıyı boyunca gecenin çökmesini bekleyen odun yığınları vardı. "Bu gece tüm sahil boyunca şenlik ateşleri ve müzik olacak. Kalabalık, turistler ve ailelerden tam bir kasabalı kalabalığına dönüşecek."

"Yabancılar giremez, eminim."

Gülümsememi bastırdım. "Orasını bilemem. Birini tanıyorsan içeri girebilirsin." Açılışı yaptım, onun alanına girdim ve onu içime çektim - tatlı su havasıyla birlikte yumuşak çiçek kokusunu. "Bu gece benimle gelip kendin görmek ister misin? Takma adı olmayan fırıncıdan bilgi almak için biraz zaman harcayabilirsin."

Boynundaki nabız çılgınca atıyordu. Yutkunduğunu ve boynundaki kasların çalıştığını yavaş bir acıyla izledim. Ağzımı dikmek istedim

O narin teni okşamak ve nabzının dilimin altında attığını
hissetmek. "Bunu çok isterim."

OceanofPDF.com

BEŞ CASS

İskeleyle kadar yürüdükten sonra arabama geri döndüğümde bir sis bulutu vardı. Huck Benton beni büyülemiş ve bir şekilde beni nefessiz ve sersemlemiş bırakmıştı. Kapımı açıp otel odama doğru uzaklaşmamı izlediğinde zorlukla nefes alabildim.

Uzun boylu ve kalındı. Çekici ve centilmen olmasına rağmen en iyi şekilde tıknazdı. Aklıma başka bir şey gelmiyordu, bu yüzden otel odama döndükten sonra öğleden sonraki saatlerimi birkaç gün içinde mikro yöneticim olan editörümün göndereceği makale için bir *şeyler* yazmaya çalışarak geçirdim.

Aklım sürekli Huck'a gidiyordu. On iki milyonuncu kez saate baktım. Saat yedi civarında iskelede buluşmak üzere sözleşmiştik ve o da bana şenlik ateşlerine kadar eşlik edecekti. Plajdaki şenlik ateşlerini sadece filmlerde görmüştüm ve heyecandan başım dönüyordu.

Bunun yakışıklı fırıncı ve onun güzel kolonya ve tatlı bal gibi kokmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Kesinlikle olmaz.

Sonbaharda gökyüzü mavi-siyah bir renge bürünürken, yıldızların ilk ışıkları da görünmeye başlamıştı. Marinanın patika yolundan kumsala doğru yürüdüm. Müzik gece havasında süzülüyor, kahkahalar akustik gitarın tellerine karışıyordu. Kalabalık oldukça azalmıştı. Suyu doğru inerken sadece birkaç kişinin yanından geçtim ama yine de selamlaşmak için dostça başlarını sallıyorlardı.

Sonra, işte oradaydı.

Ay ışığının silüetine bürünen Huck'ın iri gövdesini gözden kaçırmak imkânsızdı. Elleri cebinde ve ayaklarını uzatmış beni bekliyordu.

Ben yaklaştıkça kaşlarının arasındaki çatıklık düzeldi ve gözlerinin kenarlarını kırıştıran yakışıklı bir gülümseme belirdi.

Hızlı bir hareketle onun alanına girdim, kendimi onun sert göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım. Kocaman kolları beni sardı ve sıktı.

Bunun hızlı bir selamlaşma olması gerekiyordu, ama bunun yerine onun içinde eridim.

Sıradan bir merhaba kucaklaşması için çok fazla.

Erkeksi kokusunu içime çektim, ama çok hızlı bir şekilde beni bıraktı ve yanaklarım kızardı. "Merhaba. Bunun için tekrar teşekkürler."

"Benim için zevk. Gördüğüm kadarıyla hâlâ fanila yok."

Bana doğru işaret etti. İki avucumu da kaldırdım. "Hepsi bende."

Tek bir akıcı hareketle parmakları gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Kollarını sıyırıp kocaman gömleği omuzlarıma atmasını izledim. O düğmeleri iliklemeye başladığında kollarımı içeri soktum, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Aramızda olan bu şey neydi?

Gömleğimin düğmelerini ilikleyip uzun kollarını bileklerime kadar kıvrırken keskin mavi gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"İşte. En azından üşümezsin."

Kollarımı ortama doladım, kumaşa sinmiş kolonya kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekerken çok belli etmemeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

Huck büyük iş botlarının bağını çözmek için eğildi. "Yürüme tahtaları var ama ayakkabısız daha iyi olur."

Başımı salladım ve spor ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp Huck'ınkilerin yanına, bir çalının altına yerleştirdim.

"Kimse onlara bulaşmayacak ve ateşin yanında ısınacağız." Dirseğini uzattı, ben de elimi onun koluna attım. "Hadi gidelim."

Köşeyi döndüğümüzde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sahilde birkaç büyük şenlik ateşi vardı ve çoktan yanmaya başlamıştı. Etraflarında soğutucuları ve battaniyeleri olan insan grupları toplanmıştı. Gölün hırçın dalgalarına kahkahalar karışıyordu.

Huck'ın kolunu sıktım. "Bu gerçekten inanılmaz."

Bana gülümsedi. "Beğendiğine sevindim."

Yanan birkaç ateşin yanından geçtikten sonra daha büyük olanlardan birinde durduk. Huck bir adamla el sıkışmak için öne çıktı ve beni tanıştırdı.

"Bu benim arkadaşım, Cass."

Sesinin adımın üzerinde yuvarlanma şekli, arzusun karnımda aşağı doğru çekilmesine neden oldu. Tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir kız değildim, ama beni yakınımda tutmaya devam eder ve o derin gürültüyle kasaba sakinleri hakkında gerçekleri fısıldarsa, bunu düşünebilirdim.

Yerliler ve birkaç turist olduğunu tahmin ettiğim insanlar sonbaharın gelişini kutlarken ben mutlu bir gözlemci olarak duruyordum. Arka planda başka bir adam kucağında gitarıyla belli belirsiz tanıdık bir melodi tıngırdatıyor, sağındaki kadın da ona eşlik ediyordu. Birkaç çift dans ederken, çoğu birbirlerine karışıp gülüşüyordu.

Michigan Gölü'nün uçsuz bucaksız siyahlığı yayılıyordu. Işık, dalgaların yüzeyinde dans ediyordu.

"Benimle yürür müsün?" Huck'ın sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı ve sahilde yan yana yürürken elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdım.

Huck bizi suyun kenarına yaklaştırdı ama toplanan kalabalığı görmemizi engelledi. Islak kum ayak parmaklarımın altında serindi. Daha büyük bir dalga sahile vurduğunda, serin suyun ayaklarımızın üzerinden geçmesine izin verdik. Şaşırtıcı derecede ferahlatıcıydı.

"Sonsuza kadar devam ediyor." Suyu baktım, dalgalar ufukta kayboluyordu.

"Bazı günler öyle hissettiriyor." Huck eğildi ve kumdan bir şey kopardı. Elini açtı ve avucunun içinde nane rengine küçük bir cam parçası gördü. "Deniz camı."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Ellerinin ortasından aldım ve parmaklarımla düzeltiltim. Kenarları yuvarlatılmıştı, donuk yüzeyi suda yuvarlandığı için yıpranmıştı.

Huck sahili işaret etti. "Kumsalın aşağısında ve yukarısında bulabilirsin. Bulması zor ama ne aradığınızı bilerseniz bazen karşınıza çıkıveriyor."

Geri vermek üzereydim ki başını salladı. "Sende kalsın." Gülümsememi gizleyerek pürüzsüz bardağı kot pantolonumun ön cebine soktum.

İçimi bir ürperti kapladı ve Huck'ın kolu hemen omuzlarıma dolanarak sıcaklığını sundu. "Hadi seni ısıtalım."

Büyük şenlik ateşlerinden birine doğru yol aldık. Ateşten yayılan ısı yüzüme çarptı ve içime yerleşti. Dalgaların karaya attığı odunlar

Diğer kasabalılar tarafından getirilen birkaç battaniyeyle birlikte derme çatma koltuklar. Huck siyah-beyaz bufalo desenli boş bir battaniyeyi işaret etti ve ben oturduğumda yanımdaki yeri aldı.

Sıcaklık düşüyordu, bu yüzden ateşe yaklaşmak için kıcıımı öne doğru kaydardım. Huck'ın nazik kahkahası üzerine omzumun üzerinden ona baktım ve başını salladığını gördüm.

Bacaklarını açarak aralarındaki battaniyeyi okşadı. İçimde baş döndürücü bir heyecan dalgası oluştu. Yer değiştirdim, bacaklarının arasına yerleştim, kaslı göğsü sırtıma yaslandı. Huck kollarını dizlerine dayadı ve ben de ona doğru gevşedim.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. Ben ateşin dansını izlerken o sadece arkamdan mırıldandı. Fırın tezgâhının arkasında çalışan kadın Sylvie, yakındaki bir odun parçasının üzerine oturmuştu. Göz göze geldiğimizde merhaba demek için elimi kaldırdım.

"Sizi tekrar görmek güzel." Gülümsemesi sinsiydi ve gözleri patronuna kaydı. "Outtatown'ı sevdiğine sevindim."

Sıcaklık boynumdan gövdemin aşağısına doğru yayıldı. Huck ve benim aramdaki her temas noktası yanıyordu. Yer değiştirdim, popom tehlikeli bir şekilde ön tarafına yaklaştı. Ayarlamaya çalıştığında kollarını kavradım ve etrafıma sardım.

Başını omzuma yasladı. "Yeterince sıcak mı?"

Sert sesi içime sızarken tüylerim diken diken oldu. "Bu mükemmel."

Ayak parmaklarım battaniyeye gömüldü ve zihnim her yöne savruldu. Bir erkeği hiç bu kadar çok istememiştim. Hem de tamamen. Huck bir turist kasabasında yaşıyordu, bu yüzden muhtemelen kadınların ona yaltaklanmasına alışkındı, ama ona karşı hissettiğim ani ve güçlü çekim benim için tamamen yeniydi.

Nefis dakikalar boyunca sessizce oturduk, müziği dinledik ve ateşin yanışını izledik. Közler yukarı doğru sürüklendi ve başım onları gece gökyüzüne karşı izlemek için geriye eğildiğinde, başım Huck'ın omzuna yaslandı. Burnu boynumun sütununa sürtündü, dudakları oradaki ince deriye tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Kolları beni daha sıkı tuttu. Gözlerimi kapattım, artık yanan korlarla değil, kalçalarımın arasında yayılan sıcaklıkla ilgileniyordum.

"Dans et benimle." Sisten sıyrılıp ayağa kalkarken sesinin göğsünden gürleyerek sırtıma vurduğunu hissettim.

Çiftler kumlu zeminde müzik eşliğinde sallanıp hareket ediyorlardı. Huck elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. Bir adımda kollarına sarıldım. Müzik gitardan akıyordu ve ben onun gözlerinde kaybolmuştum.

Zengin su ve gök mavisi havuzları lacivert gökyüzüyle dengeleniyordu. "Gömleğimin içinde iyi görünüyorsun."

Gülümsemem genişledi. "Hoşuma gitti."

Gözleri yüzümde gezindi. "Bunu sevdim."

Bakışlarım dudaklarına kayd, ulaşamayacağım kadar uzakta oluşları beni büyüledi. Başını hafifçe eğdiğinde gözlerim kapandı.

Evet, evet. Lütfen, evet.

Arkamdan gelen sert bir itiş, seslenmemi ve denge için Huck'ın yanlarını kavramamı sağladı.

Beni hemen iri gövdesinin arkasına götürdü ve bir adım öne çıktı. "Ne oluyor lan?" Zorlukla dizginlediği öfkesi her gözeneğinden yayılıyordu.

İki adam itişip kakışıyordu ve Huck onlardan birinin yüzüne vuruyordu. Adamı dövme dükkânının önündeki adam olarak tanıdım. "Kız arkadaşına çarptın."

Daha fazla bağırış çağırış ve itiş kakıştan sonra bir yumruk havada uçuşt. Huck adamın çenesine bir yumruk indirmişti ve gözlerim korkutucu adamın kış üstü yere yığıldığını görünce açıldı.

Huck kızgındı. Sahiplenici ve çok ateşliydi.

Daha fazla insan toplandı ve biri elini göğsüne koyarak Huck'ın önüne geçti.

Bağrısmalar devam ederken Huck elini kaldırdı ve adamın omzunun üzerinden bağırdı. "Bokunuzu başka yere götürün."

Bir elimi nazikçe sırtına koydum. Gergin kaslar avucumun altında dalgalandı.

Bana döndü, yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?" Başımı salladım ve boğazıma düğümlenen yumruyu yuttum.

Huck elimi kendi eliyle sardı ve ateşten uzaklaştı. "Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

ALTI HUCK

CASS, ben onu neredeyse sürükleyerek kumsaldan çıkarırken aceleci adımlarla ilerliyordu. Elim dirseğinde ve sırtının alt kısmında nazıkçe duruyordu ama içimden öfkeden kuduruyordum.

"Her şey yolunda mı?" Bir elimle ayakkabılarımızı toplarken, diğer elimle onu bırakmadığım için nefesi çılgına dönmüştü.

İçimde yeni bir kızgınlık dalgası yuvarlandı. "Sorun yok." Cass'in peşinden tepeye doğru yürüdüm ve aniden durup onunla yüzleştim.

Elimi yüzümde gezdirdim. Elim esnedi, hâlâ Kraliyet Kralı'nın yüzüyle birleştiği yerden zonkluyordu. "Biliyor musun, hiç de iyi değil. Bu pislikler ve onların lanet olası rekabeti." Başka tarafa baktım. Kızmıştım. "Yaralanabilirdin. Özür dilerim Cass."

Bir elini göğsümde gezdirdi ve çarpan kalbimin üzerinde durdu. "Hey, sorun yok. Ben iyiyim. Sadece iki salak arasında bir itiş kakış oldu."

Sahile doğru baktım ve başımı salladım. "Evet, biliyorum." "Ve soğukkanlılığımı kaybetmemeliydim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sorun değil." Yere baktı. "Elin nasıl?"

Hâlâ sistemimdeki öfkeyi silkeleyerek bir kez esnedim. "Yaşayacağım."

Titreyince ayakkabılarını uzattım. Muhtemelen otele geri dönecekti ya da daha kötüsü, Chicago'ya doğru yola çıkacaktı. Şansım yaver giderse eşyalarını toplayıp gidecek ve ben de onu bir daha asla göremeyecektim.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde içimde önemli bir şeyi nasıl değiştirdiğini ona anlatma şansı.

Siktir et.

"Bunu telafi edebilir miyim?" Bir elimle ensesini kavrayarak öne doğru bir adım attım. Birkaç arkadaş ve komşu etrafımızda dolaştı ama ben yürüyüş yolunun ortasından ayrılmadım.

Cass içimde eridi ve lanet olsun, ona olan arzumu her hücremde hissettim. "Bu hoşuma giderdi."

O zaman anladım.

Cass sadece bir turist değildi. Bir ihtiyacı karşılayabilecek bir kadın. O farklıydı. Onun yanında *kendimi* tamamen farklı *hissettim*.

Uyanmış.

Zamanımız kısıtlıysa, onu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydım. Ona bildiğim en iyi şekilde bakacaktım. "Sana evimde bir şeyler hazırlayabilirim. Bir gece yarısı atıştırmalığı."

Cass güvenli bir şekilde arabasına bindiğinde, beni şehir merkezinden birkaç blok ötedeki evime kadar takip etti. Outtatownner'ın eteklerindeki evim basitti ama kapsamlı bir mutfak tadilatından sonra bana mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ön kapıdan girerken ışıkları açtım. Kurtarma köpeğim köşeden fırlayarak geldi -tüm bacakları ve sıfır zarafetle- mutlu bir şekilde havlıyor ve Cass'in parmak uçlarını yalıyordu.

Kahkahası evimi doldurdu ve göğsümde bir sızı hissettim. Yavrumun şapşal, sallanan diline baktım. "Ne bekçi köpeği ama."

"Awww, çok tatlı. Adı ne?" "Bebek."

Cass öylece bana baktı, uzun parmaklarını Bebeğin sırtındaki yumuşak bukleler arasında gezdirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ne? O bir kurtarmaydı ve ona zaten isim vermişlerdi." Omuz silktilim. "Adını değiştirmek yanlış geldi."

Cass tekrar Bebeğe baktı ve yüzünü ellerinin arasına sıkıştırdı. "Bunu duydun mu? Baban çok yumuşak biri."

Gülüşük ve yine kaburgalarımın arasındaki sancı başladı.

Mutfağa g i r d i ğ i m i z d e işe koyulmak için kolları sıvadım. Ocağa büyük bir tencere koydum ve içine yağ doldurdum.

Cass sessiz bir merakla baktı.

"Sormam gerekirdi ama herhangi bir alerjiniz var mı? Özel bir diyet ya da başka bir şey?"

Gülümsedi. "Bugün değil." Bakarken elini kürek kemiğimin üzerine koydu. "Ne yapıyorsun?"

Elinin üzerimdeki ağırlığını şimdiden özleyerek hareket ettim ve Cass tezgahıma yaslanırken kilerden basit malzemeleri aldım. Evimde bu kadar rahat olması hoşuma gitmişti. Tezgâhımın üzerinde oturmuş, bacakları önünde sallanırken çok güzel görünüyordu.

"Çörekler. Yeni bir tarif deniyorum. İlk deneyen sen olabilirsin." Tezgâhtan bir kâseyi kendime doğru çektim ve plastik ambalajını çıkardım. Hamur kabarıktı ve mükemmel bir şekilde mayalanmıştı.

"Ben mükemmel bir tat testçisiyim." Cass bana gülümsedi ve ben de o küçük ağzını kendime çekip onu tamamen yutmamak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Yağın sıcaklığını test ettim. Alevi ayarladım.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Kızartma işlemi bittikten sonra çöreklerin süzülmesi için kağıt havlular yerleştirdim. "Çıktıklarında buraya koyacağım. Üzerine bal ve ceviz koymayı düşünüyordum."

Gırtlğından çıkan takdir mırıltısı havada süzölüyordu. Hamuru şekillendirmeye ve kızartmaya başladım. İlk birkaç çörek mükemmel değildi, ancak birkaç dakika sonra kızarmış hamur kızgın yağdan mükemmel şekilde şekillendirilmiş, kabarık ve altın sarısı gevrek olarak çıktı.

Cass'in parlak yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Çok yeteneklisin. Yemek yapmayı hep sevdin mi?"

Sorusuna güldüm. "Hiç de değil."

Ocağı kapattım ve dikkatimi çörekleri bitirmeye odakladım, gözlerinin göğsümde ve kollarımda gezinmesine değil.

"Bir nevi içine düştüm. Kaynakçıydım. İşten çıkarıldım ve para kazanmam gerekiyordu. Birkaç işim daha vardı; fedailik, barmenlik gibi şeyler."

"Yine de fırın sahibi olmak için bir tür sıçrama."

Başımı salladım ve kendi kendime gülümsedim. Bazen hayatımın nasıl geliştiğı beni hâlâ şaşırtıyordu. "Haksız değilsin. Kız kardeşim kafede çalışıyordu, ben de faturaları ödemek için ufak tefek işler yapıyordum. Bir gün aşçı gelmeyince beni aradı. Bir gün bir haftaya, o da gerçek bir işe dönüştü. Rutini sevdim ama aynı zamanda kaosu da sevdim."

Mırıldandı ama konuşmama izin verdi. Normalde başımı öne eğip ağzımı kapatır ve monoton işime gömülürken onun rahatlatıcı varlığı beni açıyordu. Beni değerlendiren gözlerinin tamamen meraklı ve anlayışlı oluşu kendimi ona açmamı sağladı.

Sanki beni tanımak istemesi *hoşuma gitmişti*.

Çok garip.

Odaklanabilmek umuduyla boğazımı temizledim. "Sonunda, yeterince insan doğum günleri veya partiler için bir şeyler pişirmemi istiyordu. Sonunda kız kardeşim beni kendi dükkânımı açmaya ikna etti ve her şey yoluna girdi."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Kendim ve işim hakkında konuşmak tamamen rahatsız ediciydi ama Cass'te beni hiç de bana benzemeyen bir şekilde konuşturan bir şey vardı.

Onu içeri alıyorum.

"Bence hikayeniz harika. Sevdiğin bir şey bulmuşsun ve pastalar insanları her zaman mutlu eder."

Son kızarmış çörekleri bir tabağa yığdım ve çöreklerin üstlerine bal sürmek için bir kepçe kullandım. Cass küçük bir kaseyi kaldırdı ve doğranmış cevizleri nazikçe üzerlerine serpti. İşim bittiğinde bir tanesini tabaktan aldım.

"İlk tadım mı?" Ona uzattım.

Cass'in gözleri benimkilerle kilitlendi. Hâlâ tezgâhın üzerinde olduğu için neredeyse göz hizasındaydık ve başını çevirmedi.

Ben de yapamadım.

Yumuşak dudakları açıldı ve kalbim güm güm attı. Küçük, kabarık çöreği ağzına yerleştirdim ve dudaklarının yumuşak yastıklarının çöreğin etrafına kapanmasını izledim. Gözleri dalgalanarak kapandı ve başı gırtlaktan gelen minnettar bir iniltiyle arkaya doğru eğildi.

"Aman Tanrım." Gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Yutkunurken boynundaki kasların hareketini izledim. Elim oraya gitti, başparmağım uzun sütunu nazikçe izledi. Gözlerini açıp bana baktığında zümrüt bakışları derinleşti. Karardı.

Elim dizinin hemen üstünden bacağını kavramak için düştü. Hâlâ havada asılı duran işaret parmağıma yapışkan bal yapışmıştı. Ben silmeye fırsat bulamadan Cass bileğimi yakaladı. Gözlerini bana kilitleyerek parmağımı ağzına götürdü ve gözlerini kapattı.

Dili dönerek parmağımdaki yapışkan tatlılığı emdi.

Parmağımı bıraktığında ileri atıldım, kalçalarım dizlerini ayırmaya zorladı ve kavrayışım kalçasında daha da yükseldi. Elleri sırtıma dolanıp beni içine çekerken ağzım aşağı indi, onunkiyle kaynaştı. Tadı tatlıydı; bal, sıcak hamur ve umut dolu bir şey gibi. Bana doğru açıldı ve dilim onunkinin üzerinde gezindi. İnledi ve öpüşmemizi derinleştirmek için başını eğerken çıkardığı küçük sesi yuttum. Parmak uçlarım kalçalarının pelüş yanlarına battı, ereksiyonum soğuk mermer tezgâha acıyla bastırıyordu.

Cass kıpırdandı, ellerini omuzlarımda birleştirdi ve bizi ayırdı. "Gömleğini çıkar." Sesindeki nefes nefese ihtiyaç, sikime doğru bir nabız gönderdi.

Gömleğimin pamuklu yakasını kavrayarak geriye uzandım ve aç gözlerinin vücudumu görmek için nasıl istekli olduğunu takdir etmek için sadece bir saniye durakladım. Cass minyon ve daracıktı. Ben uzun ve kalındım ve muhtemelen Chicago'da alışık olduğu güzel oğlanlara hiç benzemiyordum. Dudaklarında gezinen sinsi gülümseme bana gömleğimi çıkarıp önünde çıplak göğüsle durmam için gereken cesareti verdi.

Geride durdum, avuç içlerim mermer tezgâhtaki dizlerinin yanında kenetlendi. Bakışları göğsümden aşağı inip tekrar yukarı çıkarken Cass'in gözlerinin içine bakacak cesareti kendimde buldum.

Kendimi işaret ettim, o bu kadar narinken birden iriliğimden rahatsız oldum. "Altılı paket olmadığını biliyorum. Yani, ben bir fırıncıyım, yani ..."

Cass kaşlarını kaldırdı ve sırttı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya gel." Topukları kalçalarıma dolandı ve beni kendine doğru çekerek her türlü tereddüt ya da kendinden şüphe izinin buharlaşmasına neden oldu. Elleri karnımda ve göğsümdeki koyu renkli tüylerin arasında gezindi. Tırnakları tenime sürtündüğünde bir iniltiyi bastırdım.

Parmakları saçlarıma dolandı. "Sahip olduğun her şey hoşuma gidiyor."

Ellerim göğüs kafesini buldu ve bir elimi tişörtünün altından geçirip avucumu göğsüne dayadım. Yoğurdum ve başparmağımı altında saklı küçük, sıkı meme ucunun üzerinde gezdirdim.

Yumuşak bir hareketle tişörtünü başının üzerinden yukarı kaldırdım, sıcak tenini tenimde hissetmek istiyordum. Her yeri pürüzsüzdü. Dokunulmak için can atıyordu.

Tadına baktım.

O hala tezgahımın üzerinde dururken, kot pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarı yavaşça indirirken bakışlarını tuttum. Göz bebekleri büyüdü

ve sıcaklık içime aktı.

Kalçalarını kaydurdım, ocaktan uzaklaştım ve onu tezgahın yanında yan duracak ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı sıyrabileceğim şekilde eğdim.

Cass orada yatıyordu, kahverengi saçları altında dalgalanıyordu. Sade sütyeni mükemmel bir şekilde Cass'in üzerindeydi ve pamuklu iç çamaşırı kalçalarından aşağı yırtılmak için yalvarıyordu.

Ama bundan daha fazlasını hak ediyordu. Yavaşlığı hak ediyordu. Eğlenmeyi ve eğlendirilmeyi.

Cass dirseklerine yaslandı ama ben bir elimi nazıkçe karnına koydum. "Orada kal."

Ben ona sırtırken gözlerinde yaramazlık parlıyordu. Sikim zonkluyordu, serbest bırakılmak için yalvarıyordu, bu yüzden kotumun düğmesini ve fermuarını açtım, sadece ağrıyan sertliğime biraz yer açacak kadar.

Cass onun için ne kadar kalın ve tahrik edici olduğumu görünce dudaklarını yaladı. Dikkatimi ona vermeden önce avucumun uzunluğumda gezinmesine ve sadece bir kez sıkmasına izin verdim.

Tezgâhın karşısındaki bal kepçesine uzandım. Cass hareketimi gördü ve alt dudaklarını ağzına götürerek gülümsemesini bastırdı.

Dikkatlice, fazla balın kavanoza geri damlamasına izin verdikten sonra dizinin üstüne küçük bir havuz damlattım. "Buradan başlamak istiyorum."

Ağzımı bal damlasının üzerine kapattım ve dilimi pürüzsüz diz kapağında gezdirdim. İniltisi sistemime sıcak kan pompaladı.

Dirseğinin hemen içindeki hassas deriye bir damla daha damlattı.

"Sonra buraya." Başım yalamak için eğildiğinde, elleri tekrar saçlarımı buldu. "Huck," diye inledi.

Gülümsedim ve uzun saçlarını omzundan uzaklaştırdım. Köprücük kemiğinin çukuruna küçük bir damla bal damlattım. "O zaman buraya."

"Evet." Ağzım boynunun dibindeki ince deriyi yutarken Cass uysallaşmış ve bacaklarını makaslıyordu. Kalp atışları dilime çarpıyordu.

Onun izni, onun tam itaati beni çılgına çevirdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, daha fazla alana, boşluğa, zamana. Üzerimde kaybolmadan önce bu inanılmaz kadının her kıvrımına tapınma zamanı.

Onu tezgahından aldım ve yatak odama doğru hışımla yürüdüm. Cass bana yapıştı, ağzı çılgınca boynumda geziniyordu ve

Çenem. Onu yatağıma yatırdım, battaniyeleri ve yastıkları yere iterek vücudunu kendi vücudumla kapladım.

Daha da aşağılara indim, pürüzsüz teninde ıslak öpücükler bırakarak yoluma devam ettim. Cass'in nefesi kesildi ve parmaklarım iç çamaşırının üst kısmını bulduğunda dizleri birbirine dolandı.

Hemen durakladım ve başımı kaldırdım. "İyi misin?"

Cass dirseklerinin üzerine yaslandı ve gülümsedi. "Harika. Çok uzun zaman oldu. Her şey benimle ilgili olmak zorunda değil."

Kendini beğenmiş sırtışı yavaş ve istekli bir şekilde yayıldı. "Güven bana, bu amcığın tadına bakmak benim için."

OceanofPDF.com

YEDİ CASS

Huck'ın kirli, lezzetli sözleriyle içimde *keskin*, sıcak karıncalanmalar başladı. Bütün gece onun ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu merak etmiştim. Ağzını.

Huck'ın sakalının, merkezime doğru öpüp yalayarak ilerlerken iç uyluklarımın hassas derisine sürtünmesi, küçük iç kaslarımın ihtiyaçla nabız gibi atmasına neden oldu.

"Görüyorum ki benim için çoktan ıslanmışsın."

Gözlerim aşağıya kayınca Huck'ın bacaklarımın arasından bana sırtıttığını gördüm. Utangaç olma ya da özür dileme içgüdüm başını kaldırdı, ama Huck'ın bu kadar istekli, bu kadar gururlu görünmesi bir cevap vermemi engelledi. Bunun yerine başımı yastığına bıraktım. Onun kumaşa sinmiş nefis kokusunu içime çektim ve sadece *hissetmek* için gözlerimi kapattım.

Sıcak nefesi kalçalarımın üzerinde geziniyordu. Acele etmiyordu ve kalçalarım istemsizce kalktı. Onu hissetmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı. "Lütfen," diye yalvardım.

Dilinin düz kısmını yarığımın üzerinde gezdirirken kıkırdamaya benzer bir şey titreşti. İçimde hareket etti, klitorisimde girdap yapmak için durdu ve çılgılığım serbest kaldı. Yüzüne doğru hareket ederken Huck beni sabit tutmak için bir eliyle kalça kemiğimi kavradı.

Ağrılı bir yavaşlıkla beni yuttu. Dilini sokup çıkarırken ve tadına bakarken sert bir baskı uyguluyordu. Onun minnettar inlemeleri beni giderek daha da uç noktaya itiyordu. Kalçalarımı ona karşı salladım. O yaladıkça ve emdikçe

ve beni zirveye yaklaştırdı, kalın parmakları hassas açıklığımla alay etti. İçeri girdiklerinde, beni geren ve dolduran şeyin sadece parmaklarından daha fazlası olmasını dileyerek etrafında kenetlendim.

Daha fazla kendimi tutamadım. Parmakları diliyle birlikte itti. Muhteşem bir hıçkırıkla, uçurumun kenarına düştüm. Orgazmımın dalgaları nefesimi keserken, o takdirle inlemeye ve doruk noktam boyunca beni yutmaya devam etti.

Nefes verdim ve Huck yukarı doğru hareket etti, bana geri dönerken karnıma ve kaburgalarımaya öpücükler bıraktı. Eliyle göğsümü kavrayıp sert meme ucunu doruğunda okşarken bacaklarım kalçalarına dolandı.

"Aman Tanrım. Hayatımda tattığım en güzel şeysin."

Huck'ın kalçaları bana doğru bastırdı, hâlâ kot pantolonuyla örtülüydü. Ağırılığımı değıştirdim. Niyetimi anlayan Huck ikimizi de döndürdü, böylece o sırt üstü yattı, ben de onun beline oturdum. Kalın siki kot pantolonunu zorluyordu.

Kumaşı aşağıya doğru çekiştirirken ona hınzırca gülümsedim. Aleti benim için uzun ve sert bir şekilde duruyordu.

Gözlerimi ona diktim. "Boxer yok mu?"

Sırıttı ve bir elini başının arkasına koydu. "Hayır."

Pazuları esnedi ve içimden yeni bir arzu dalgası geçti. Kot pantolonunu bir kenara attıktan sonra onu içime almak için diz çöktüm. Daha önceki sözleri tekrar aklıma geldi.

Altılı paket olmadığını biliyorum.

Sözcükler değıl ama bakışlarını kaçırışı ve ses tonundaki tereddüdü. Bir yerlerde birileri ona cüssesinin ve gücünün yeterince iyi olmadığını hissettirmişti. O kadın hangi gezegenden geldiyse burada, Dünya'da değıldi, çünkü tanıdığım herhangi bir insan dişi onu çıplak görmek için takla atardı.

Ellerim uzunluğunu ve kalınlığını keşfetmek için şaftını hareket ettirirken dudaklarımı yaladım. Tabanını nazikçe sıktığımda inledi. Amım hazırды, ıslaktı ve onu hissetmeye hazırды, ama büyüktü. Kalındı.

Onunki gibi bir siki ne kadar derine ulaşabileceğı beklentisiyle içim kasıldı.

"Bu alete binmek ister misin?" Huck'ın eli kalçamı kavradı ve sıktı. Yatağının başucundaki çekmeceyi açmak ve bir prezervatif çıkarmak için yer değıştirdi. Elinden aldım ve hızlıca açmaya çalıştım.

Ben prezervatifi indirirken eli kalçalarımın arasında hareket etti, parmaklarının kenarı kıvrımlarımın arasından kaydı. "Kahretsin, sırılsıklam olmuşsun ama

Yine de o küçük dar amcığı esneteceğim. Buraya gel."

Huck ayağa kalktı, kalçalarını kavradı ve beni üstüne oturttu. Sikinin ucunun üzerinde geziniyordum. Onu kavradı, amımın üzerine sürttü ve ucuyla klitorisimle alay etti. Onu ıslak girişime yerleştirdim ve yavaşça üzerine çöktüm.

Amım gerilirken ve dolarken ortak iniltilerimiz yatak odasını doldurdu. Tamamen oturduğumda, ne kadar dolu olduğumun tadını çıkararak durakladım.

"Huck. Aman--evet."

Ben onun büyüklüğüne uyum sağlarken o da kıcımlı yoğurdu. Kalçalarımla yavaş daireler çizmeye başladığımda ellerim geniş göğsüne dayandı. İçime yakıcı bir sıcaklık doldu. Öne doğru eğildim ve hızımı artırdım. Kalçalarını ve arka tarafımı okşarken sikinin tabanı klitorisime süründü. İstekli kalçaları benim açgözlü hareketlerimi karşılayarak yukarı doğru itti.

Huck'ın kocaman eli sırtıma yayıldı ve beni kendine doğru çekerek ağzını benimkiyle birleştirdi. Ben ona binmeye devam ederken dillerimiz birbirine karıştı. Vücutlarımız birlikte hareket ediyor, itiyor, sürtünüyor ve mümkün olan her açıda birleşiyordu.

"Siktir, çok sıkıdır. İyi misin?" Tatlılıkla karışık kirli kelimeler, çekirdeğimin onun etrafında sıkıldığını hissedene kadar onu sürdüğümde beni daha da yükseğe gönderdi.

Huck'ın nefesleri dağınık ve sert bir hal aldı. "Evet, bebeğim. Yine benim için gelecek misin?"

Cevap veremedim. Onun içinde kaybolmuştum.

Kalçaları daha sert bir şekilde itti ve o anın yoğunluğu, içime pompalarken beni uçurumun kenarına sürükledi. Adımı inledi ve boşalırken beni sıkıca kendisine doğru tuttu. Yüksekten aşağı süzülürken iç kaslarım ona karşı kasıldı.

Ona doğru uzandım, kalp atışlarını içimde hissediyordum, gerilmenin ve tükenmenin lezzetli acısını şimdiden hissediyordum.

Kendi kendime gülümsedim. *Bir hafta içinde doğru düzgün yürüyebilirsem şanslıyım.*

Huck'ın parmak uçları omurgamda gezinerek sırtımda rahatlatıcı desenler çizerken ikimiz de nefesimizi sabitledik. Yer değiştirdiğimde, Huck prezervatifle ilgilenmek için yataktan kaydı ve ben de bu mahremiyet anını yatağının derinliklerine sokulmak ve onun temiz, erkeksi kokusuyla çevrili olmanın tadını çıkarmak için kullandım.

Odasının etrafına bakındım. Yatağı yapılmamıştı ama odanın geri kalanı temizdi. Düzenliydi. Kesinlikle erkeksi. Seyrek mobilyalar ve

Görünürde dekoratif yastık yoktu. Duvarlar sessiz bir griydi ve iki büyük pencere basit beyaz plantasyon tarzı panjurlarla kaplıydı.

Her şeyin ne kadar basit ve düzenli olduğuna bakarak orduda olup olmadığını merak ettim. Huck hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimin farkına varmak beni göğsümden vurdu.

Sütyenim ve külotum yerde, kot pantolonunun yanında bir yığın halindeydi. Yerden bir çarşaf aldım ve üzerime sardım. Ani bir huzursuzluk dalgası içimi kapladı. Giyinip gitmem mi gerekiyordu, yoksa Huck kalmamı mı istemişti, bilmiyordum. Yatak odasının pencerelerinin arkası zifiri karanlıktı. Bir şekilde saatin anlamını yitirmiştim.

Tek gecelik ilişki yaşadığım diğer tek sefer, şehir merkezinde birkaç kadeh fazla içtikten sonra yaptığım pişmanlık dolu bir seçimdi. Bunu düşünmek boğazımı kalın ve rahatsız hissettiriyordu. Seks cansızdı ve çabucak ayrılmıştık, telefon numaralarımızı bile değiş tokuş etme zahmetine girmemiştik. Kesinlikle Huck'la geçirdiğimiz son birkaç saat kadar yoğun ya da erotik bir yakınlaşma olmamıştı. O farklıydı. Onunla farklı *hissediyordum*.

Onun için de aynı şey geçerli miydi?

Huck'ın beceriksizce veda edip beni bir daha göremeyeceği düşüncesi midemi bulandırdı. Yoldan geçen biriyle takılmanın sıradan bir olay olduğu turistik bir kasabada yaşıyordu. Düşünmesi bile yüreğimi burksa da, muhtemelen ben de uzun süredir devam eden bağıllık gerektirmeyen ilişkilerden biriydim.

Garip bir vedalaşma ya da daha fazlasını umduğumu fark ettiğinde acıyan bir bakışla karşılaşmak istemiyordum. Çarşafı bir kenara atarak iç çamaşırlarımı toplamak için eğildim.

"Nereye kaçıyorsun?" Huck'ın bariton sesi tüylerimi diken diken etti.

Kafamı kaldırdım, kapının pervazına yaslanmıştı, çıplak ve erkeksi. Sütyenimi sıkmamı ve külotumun içine girmemi izlerken kaşlarının çatılması derinleşti.

"Koşmuyorum," diye yalan söyledim. "Ama gitsem iyi olacak. Teslim etmem gereken bir tarih var. Geç oldu."

Huck'ın yüz hatlarında tuhaf bir duygu titreşti, ama ben onu çözmeden kayboldu. Çenesindeki kaslar çalıştı ve sadece başını salladı.

Kendimi biraz yenilmiş hissederek ama en azından telefon numaramı vermeye kararlı bir şekilde bir adım atmıştım ki doğruldu ve yolumu kesti.

"Kalmanı istiyorum."

Kalbim çılgınca
çarpıyordu. *EVET!*

Yukarı aşağı zıpladığımı ve bir deli gibi alkışladığımı hayal ederken zihnim çılgık attı. Onun yerine gülümsemem genişledi. "Bunu ben de isterdim."

SABAH ERKEN GELDİ, ılık Michigan güneş ışığı dilimleri panjurların kenarından süzülüyordu. Huck ve ben birbirimize sarılarak saatler geçirmiştik. Kısa süreliğine uyuyakalmıştık ama birimizin diğerine uzanması an meselesiydi.

Doyumsuz

İnanılmaz.

En iyi şekilde ağrım vardı. Vücudum uykusuzluğa isyan ediyordu ve gözlerim kuru ve kumluydu. Ayak parmaklarımı oynattım ve bir bacağımı uzattım.

Huck'ın iri kolu belime dolandı ve boynuma sokulurken beni kendine doğru çekti.

"Hayır. Henüz değil."

Kolunu okşadım, tenime sızan sıcaklığının tadını çıkardım. Bundan sonra ne olacağını konuşmamıştık ama hoşumuza gitse de gitmese de sabah olmuştu. Outtatown'dan ayrılma ve Chicago'daki hayatıma dönme vaktim gelmişti.

Beş dakika daha.

Gözlerimi kapattım ve Huck'ın kollarındaki dinginliğin tadını çıkardım. "Sana kahvaltı hazırlayayım mı?" diye sordu puslu bir homurdanmayla.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım. Bu adamın kollarında ne kadar uzun süre sarılıp kalırsam, oradan uzaklaşmanın o kadar zor olacağını biliyordum.

Huck da aynı sonuca vararak boynumu öptü.

Zamanımız dolmuştu.

Hiç pişmanlık duymadan çünkü kıyafetlerimi giydim. İçimden geçen duygu savaşına rağmen yüzümde hafif bir gülümsemeyi korumak için elimden geleni yaptım.

Huck beni beslemek için ikinci bir teklifte bulundu ama yine reddettim. Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmadık ama ben kapısının önünde dururken telefon numaralarımızı değiş tokuş ettik.

"Eve gittiğinde ara. Sağ salım vardığını bilmek isterim." Mavi gözleri yumuşak ve sıcaktı.

Duygular boğazımı tıkadı, bu yüzden o tatlı, muhteşem adama veda öpücüğü vermek için ayak parmaklarımın ucuna kalkmadan önce sadece başımı salladım.

OceanofPDF.com

SEKİZ HUCK

Önümdeki hamura hızlı bir yumruk daha attım.

Aptal orospu çocuğu, gitmesine izin verdin.

"Günaydın." Sylvie'nin şakıyan sesi sinirlerimi bozdu, bu yüzden cevap olarak sadece homurdandım.

"Güzel bir ruh hali, görüyorum." Sylvie büyük çelik masanın etrafında dönerek kazağını duvardaki kancaya astı ve başına temiz bir önlük geçirdi. Buzdolabında sakladığı küçük bir kase üzümü çıkarıp yanıma koydu. "Dün gece mesajını aldım. Sabah vardiyasını ben alıyorum sanıyordum?"

Çenem sıkıştı. Hâlâ yatakta Cass'e tapıyor olmalıydım, en azından benim planım buydu. "Planlar değişti."

Sylvie yanıma yerleşti ve hazırlamamız gereken listeyi gözden geçirdi. "Tam bir işkoliksin."

"Evet."

Sylvie elini yüzünü yıkamak için lavaboya doğru ilerledi ve ağzına bir üzüm attı. "Muhabirle oldukça samimi görünüyorlardı."

Cevap vermedim ama tüm dikkatimi işime verdim.

"Ekşi mayayı fazla yoğurmanın sebebi o mu?"

Harap olmuş dağınıklığa baktım. Sylvie haklıydı. Hamuru o kadar çok çalışmışım ki asla düzgün pişmeyecekti. Derin bir iç çekerek omuzlarımı çökerttim ve hamuru unlu ellerime alıp kabaca çöpe attım.

Sylvie kaşlarını kaldırdı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum..."

Bakışlarımla onu kıstırdım ve taze malzemeleri temiz bir kaseye yığarak işe koyuldum. Sylvie malzemeleri hazırlarken, fırınları ısıtırken ve tepsileri düzenlerken sessizce çalıştık.

Sonunda, sessiz bekleyişi beni neredeyse öldürdükten sonra, pes ettim. "O gitti."

Sylvie gülümsedi, muhtemelen dünyada benden daha inatçı olan tek kişi olduğu için kendinden memnundu. "Hayır, yapmadı."

Sylvie başparmağını omzunun üzerinden atınca başımı kaldırdım. "Ben buraya gelmeden hemen önce onu Bootsyle ile sohbet ederken gördüm."

Aklım başımdan gitti. Sözleri aklımda yer ederken avuçlarımı önlüğüme sildim.

Gitmedi. Henüz gitmedi.

Saate baktım ve Cass'in hâlâ şehirde olma ihtimalini zihnimde hesapladım. Önlüğümü çözmeye çalıştım. "Gitmem gerek. Özür dilerim, temizlik için döneceğim ama ben--"

Sylvie güldü ve bana bir el salladı. "Git. Ben hallederim."

Yanımdan geçtim ve mutfak kapısını iterek servis alanına girdiğimde kahkahası omzumun üzerinden süzüldü. "Git kızını getir!"

Onu bir an olsun görebilmek umuduyla her vitrine bakarken botlarım kaldırıma çarpıyordu.

Kafede değil.

Köşedeki turistik dükkanda değil.

King Tattoo'da değil. Mümkün değil.

Şehir merkezindeki bloğun sonuna geldiğimde umudum azalmaya başlamıştı. Sylvie'nin Cass'i gördüğünü söylediği andan omuzlarımın yenilgiyle çöktüğü ana kadar neredeyse bir saat geçmişti. Elimi arka cebime attım. Cass'in telefon numarasının yazılı olduğu küçük kâğıt parçası hâlâ oradaydı.

Onu düşündüğümü bilmesi için kısa bir mesaj atmayı düşündüm. Eve sağ salim dönmesini diledim. Tamamen sıradan ve hiç de muhtaç değil.

Başımı kendime doğru salladım. *Kimi kandırıyorum ben?*

Yolun karşısındaki Bootsy ayaklarını sürüyerek kasabaya geri döndüğünde bir umut kıvılcımı daha da parladı.

"Bootsy!" Başını kaldırdı ve başı beladaymış gibi endişeyle etrafına bakındı.

Avuçlarımı uzattım. "Hey, Bootsy. Benim. Sugar Bowl fırınından Huck mı?"

Gergin gözleri bir sağa bir sola kaydı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece yürüyordum ve kendi işime bakıyordum."

Duruşumu gevşettim ve elimi nazikçe omzuna koydum. "Hayır, dostum. Biz böyle iyiyiz. Sabah çöreğin hazır olduğunda fırında seni bekliyor olacak." Bootsy rahatladı ve sanki beni yeni tanıyormuş gibi başını kaldırıp baktı. "Ama bir sorum var. Sylvie bu sabah bir kadınla konuştuğunuzu söyledi. Şehir dışından gelen bir muhabir..."

Bootsy'nin gözleri parladı. "Çok hoş biri. Sözlerimi gazeteye koyabileceğini söylüyor. Bu da bir şey değil mi?"

Kalbim daha hızlı atıyordu. Onunla konuşmuştu. "Bu harika olurdu. Hey, nereye gittiğini görmüş olabilir misin?" "Eve, sanırım."

Dudaklarım düzleşti ve başımı salladım. *Rakamlar.*

"Gerçi biraz önce sahile doğru gidiyordu." "Sahile mi?"

"Evet, efendim." Bootsy başıyla onayladı ve başını kıyı şeridine doğru çevirdi.

Rahatlayarak nefes verdim. "Teşekkür ederim." Geriye doğru hareket ettim, hâlâ Bootsy'ye bakıyordum ama suya doğru ilerliyordum. "Sylvie'ye iki kek dediğimi söyle. Ne zaman istersen!"

"Peki, olacağım. Teşekkürler, Huck." Bootsy gülümseyerek ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve ben de beton patikadan suya doğru koşmaya başladım.

OceanofPDF.com

DOKUZ CASS

Soğuk sonbahar dalgalarının ayaklarıma çarpmasına izin verirken, güneş suyun üzerinde yükseliyor, kalın ve alçak bulutların ardına gizleniyordu. Ayak parmaklarım soğuk suda uyuşmaya başlamıştı ama parmaklarımı yumuşak kumun derinliklerine doğru salladım.

Sahildeki yangınların hepsi temizlenmişti. Küller toplanmış ve kumlar tırmıklanmıştı, sanki Ateş Kenarı Flanel Festivali hiç yapılmamış gibi. Outtatowner yavaş ve istikrarlı rutininin rahatlığına geri dönmüştü. Balıkçılar hâlâ uzun iskelenin etrafında toplanmış, bulutlu bir günde şanslarının yaver gitmesini umarak dalgalara açılıyorlardı.

"Dışarıdan gelenler turistleri takdir eder, ama kasabalılar da kalbin ta kendisidir."

Bootsy'nin sözleri üzerinde düşündüm. Kendisine değer veren kasabadan öylesine minnettarlık ve saygıyla bahsediyordu ki, küçük kasabasının cazibesini onun gözünden görmek çok kolaydı. Toplumun sınırlarında yaşıyordu, normlara karşı geliyordu ve insanlar onu dışlamak yerine kucaklıyordu. Onunla ilgilendiler. Olmasına izin verdiler.

Hikayem Bootsy ile konuşmamdan sonra şekillenmeye başlamıştı. Makaleyi hangi yöne götüreceğimi tam olarak biliyordum ve hikaye içimden akıp giderken ellerimi klavyemin üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyordum. Bu, yazmanın en sevdiğim kısmıydı - kelimelerin size ait olduğu ama hikayenin kendi başına bir hayat kazandığı o an.

Yine de arabama binip Chicago'ya dönmek için kendimi zorlayamadım.

Henüz değil.

Yolda biraz daha ilerlemiştim ki küçük bir taş ve deniz kabuğu yığını gözüme çarptı. Aşağı baktım, soğuk ayak parmaklarımla döküntüleri hareket ettirdim, gözüme mor bir parıltı çarptı. İncelemek için eğildim ve kumsaldaki bulutlu ışığa tuttum.

Küçük, pürüzsüz bir mor deniz camı üçgeni parıldıyordu. "Mor en nadir olanıdır, bilirsin."

Huck'ın sesinin derin gürültüsüyle şaşkına döndüm, tökezledim, bir dalga kıyı şeridini tırmanıp beni ıslatırken kırım kuma tam olarak indi.

"Ah, bu çok soğuk!" Parmaklarımla arasına sıkışan deniz camıyla ayağımı yere basmak için çabalarken bağırdım.

Huck'ın elleri beni yukarı doğru çekerken pazularımı kavradı. "Kahretsin Cass. Seni korkutmak istememişim."

Beni kendine çekti, kollarında ısıttı. Beni kontrol ettikten sonra bir elini kalın, siyah saçlarında gezdirdi. "Sırılsıklam olmuşsun ve üşüyeceksin." Başını kasabaya doğru çevirdi. "Gel hadi."

Vıcık vıcık altımın serinliğini ve sonbaharın yakıcı esintisini şimdiden hissettiğimden titriyordum. Huck beni kollarının arasına almadan önce başını salladı. Gözlerini ileriye dikip kumsalda ilerlerken gergin çene çizgisine bakıp gülümsedim.

"Burada ne yapıyorsun?" Tıraş losyonunun nefis kokusunu içime çekmek için bir an durup fısıldadım.

Durdu ve bana baktı. Parlak mavi gözleri kalbimde sakladığım tüm umutları ve vaatleri barındırıyordu. "Kızımı almaya geldim."

Sözünü bir öpücükle mühürledi. Çok daha fazlası için bir söz.

Sullivan Ailesi Serisi'nin birinci kitabı One Look'un ilk bölümünü keşfetmek için OKUMAYA DEVAM EDİN!

OceanofPDF.com

ONE LOOK CHAPTER 1

Wyatt

"Sence bir ceset görebilecek miyim?"

Yedi yaşındaki kızım Penny'ye baktım, bu özellikle ürkütücü konuyu nasıl ele alacağımdan emin değildim. Üzerime geçirdiğim beyaz düğmeli bluzun kollarını düzelttim. "Gitmek mi, zorunda kalmak mı?"

Penny otururken mavi elbisesinin eteklerini karıştırdı, eteğinin geri kalan kısmı da altında buruşmuştu. Göz teması kurmadı, sadece omuz silkti.

Boynuma bir kravat geçirdim ve düğümü doğru atmaya çalıştım. "Bu bir cenaze töreni, bu yüzden mezarlığa gitmeden önce bir anma töreni olacak. İstemiyorsanız oraya gitmek zorunda değilsiniz ama insanlar Bay Bowlegs'e saygılarını sunmak için gelecekler."

Yüzü buruşurken küçük bedeninden hanımefendiye yakışmayan bir homurtu yükseldi. "Bowlegs? Adı bu mu?"

"Sadece bir takma ad."

"Gerçek adı ne?"

Durakladım ve kendi kendime biraz güldüm. Hiçbir fikrim yoktu.

"Emin değilim. Onu sadece Bay Bowlegs olarak tanıyordum. Genellikle kısaca Bowlegs."

Penny'nin dudakları büküldü. "İnsanlar ona neden öyle diyordu?"

İçten kıkırdaması bulaşıcıydı ve onun ruh halinin hafifliğini kucaklamaya çalıştım. Belki bu midemde biriken korkuyu hafifletirdi. "Sanırım çarpık bacaklı olduğu için."

Penny yatağın üzerinde döndü, böylece sırtüstü yatıyordu, başı baş aşağı kenarından sarkıyordu. "Senin memleketinde herkesin bir lakabı var mı?"

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Saçma sapan lakaplar Outtatowner, Michigan'ın tamamen saçma yönlerinden sadece biriydi. Kasabanın adı bile Outtatowner.

Şaka gibi.

Çarpık kravatımın düğümünü çözdüm ve tekrar denedim. Penny cevap vermemi bekledi. İnatçı kız. Kafasına koysa bir keşişi bile geride bırakabilirdi.

"Herkes değil," diye kabul ettim. "Ama pek çok insan." "Neden?"

Omuz silktim. "Sadece uzun zaman önce başlayan bir şey. Sanırım bu küçük bir kasaba olayı."

"Neden?"

Neden oyununu oynamanın eşiğinde olduğumuzu ve bu oyunun içine girdiğimi hemen fark ettim.

Bugün olmaz, kızım.

"Bilmiyorum. Kasaba biraz tuhaf, tamam mı?"

"İnsanlara tuhaf demenin hoş olmadığını söylemiştin."

Çocuğunuzun ebeveynliğinizi yüzünüze vurması çok sinir bozucuydu. Yansımama son bir kez daha baktım ve ona doğru döndüm. "Haklısın. Sadece biraz farklılar. Gitmeye hazır mısın, Pickle?"

Gülümseyerek kendini düzeltti ve yatağın kenarında zıpladı. "Bu yüzden mi bana Pickle diyorsun?"

Erken gelişmiş, baş belası yavruma doğru bir adım attım. Parmak eklemimi onun küçük kalkık burnunun ucuna vurdum. "Sana Turşu diyorum çünkü bazen tatlı bazen de ekşi oluyorsun."

Penny elimi çiğniyormuş gibi yaptı.

"Ben de onu diyorum." Onu yataktan çektim. "Hadi gidelim, ufaklık. Önümüzde bir yol var ve geç kalmak istemiyorum."

Neyse ki Penny kendini iyi hissediyordu ve tek bir ayakkabısını bile kaybetmeden ya da sevgili Mavi Teddy'sini kaybetmeden sıkışık daireden ayrıldık. Penny'yi güvenli bir şekilde arkaya bağladıktan sonra takım elbisemin ceketini yolcu koltuğuna serdim ve direksiyona geçtim.

Michigan, St. Fowler şehir merkezinin dış mahallelerinden yola çıktıktan sonra üniversite kasabasının içinden geçtim. Penny burnunu cama dayamış, biz ilerlerken binaların titreşerek geçip gitmesini izliyor, Mavi Teddy kolunun kıvrımıyla boğuluyordu.

Geçen Noel'de, Noel'den iki gün önce mavi bir oyuncak ayı istemişti. İnternette araştırdım ve bulabildiğim en iyi şey boynunda koyu mavi bir kurdele olan bebek mavisi bir su aygırıydı. Kimseyi kandıramazdım, çünkü bu kesinlikle bir oyuncak ayı değildi, ama Penny onu seviyordu ve zar zor kazanmış olsam da bunu kabul ediyordum. Bazı günler alabileceğim tüm galibiyetlere ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Atkuyruğu orantısızdı, ama gece geç saatlere kadar YouTube'da oyun filmleri arasında ders almama rağmen, Fransız örgüsünde ustalaşmaya hâlâ yaklaşamamıştım. O şey saf büyücülüktü.

İçimi çektim. St. Fowler'a yeni yerleşmiştik ama bu üç yıl içinde üçüncü şehrimizdi. Dikiz aynasından onu izlerken gözlerine yerleşen hüznü kaçırmadım. Sırf bu bakış bile bu işi neden yapmam gerektiğini açıklıyordu.

"Burayı seveceksin, söz veriyorum." Boğazımda bir yumru oluştu. Ona yalan söylemediğimi umuyordum.

"İşte kilise."

Tekrar kafamı kaldırdığımda işaret parmağını cama bastırmıştı. Bakışlarını takip ettim ve uzakta Wilson Stadyumu ve Atletizm Merkezi'nin görüldüğünü fark ettim. Koçluk yaptığım en büyük stadyum değildi - kesinlikle oynadığım en büyük stadyum da değildi, ama şimdilik evimdi.

"Kesinlikle öyle, bebeğim."

Stadyum yanımdan hızla geçerken Penny koltuğuna yerleşti ve Mavi Teddy'nin boynunu biraz daha sıktı. "Yol ne kadar sürecek?"

Saate baktım. "Sadece bir saat kadar."

Minik tiksinti sesi, onun canı sıkılana ve *neden* oyunu yeniden başlayana kadar yirmi dakikadan fazla zamanım olmadığını söylüyordu. Radyo kanalları arasında gezinirken, sevdiğini bildiğim bir şarkı buldum ve sesini biraz açtım.

Sonra batıya, sahile doğru yöneldik. Yıllardır görmediğim memleketime doğru.

"Vay anasını. Savurgan oğul geri döndü!" Küçük kardeşim Lee cenaze evinin otoparkında tepinirken yüzünde bir sırıtiş belirdi. Denizden birkaç mil uzakta olsak bile, temiz, kıyı havası etrafımızda kıpırdanıyordu.

Küçük kardeşimi görmeyeli uzun zaman olmuştu. O her zaman umursamaz biriydi, biraz jokerdi. Büyüleyiciydi. Bu yüzden Lee'nin askerlikten sonra yerel bir itfaiyeci olarak kendini bulması ve bir daha memleketimizi terk etmemesi şaşırtıcı değildi.

Elini benimkine attı ve içten bir şekilde sıktı. Lee de şişmanlamıştı. Cılız kolları dolgunlaşmıştı ve onu şahsen görmeden geçirdiğim yıllar içinde birkaç santim uzamıştı.

Ben onu tanıştıramadan Lee bacağımın arkasına sıkışmış olan Penny'nin yanına çömeldi. "Kim bu sıçan? Geçen ay FaceTime'da gördüğüm Pickle olmadığı kesin."

Penny gözlerini devirdi ve çerçevemin arkasından çıktı. "Merhaba Lee Amca." Sesinde sıkıntı ve kızgınlık vardı ama utangaç bir sevinçle kaynıyordu. Bazı günler on yedi yaşında olduğuna yemin edebilirim.

Lee uzanıp onu belinden yakaladı ve havaya kaldırdı. Lee onu zıplatıp itip kakarken kızın sevinç çığlıkları onu daha da cesaretlendirdi.

"Kim. Kimsin. Sen. Ve. Neredesin. Nerede. Penny nerede?"

O küçük kardeşimle kıkırdayıp oynaşırken içimi bir pişmanlık ateşi sardı. Onu bu basit mutluluktan mahrum bırakmışım.

O benim suçumdu.

Babam hastalandıktan sonra ailemiz dağıldı, parçalandı. Yıllardır Outtatown'a geri dönmemiştim ve bu da Penny'nin ailemi sadece

ara sıra görüntülü sohbetler ve tatillerde ve doğum günlerinde postalanan hediyeler aracılığıyla.

Boğazıma yerleşmiş olan sıcak kömürü çıkarmak için boğazımı temizledim. "Katie geliyor mu?"

En küçük kız kardeşimiz Montana'da rastgele bir üniversite bulmuş ve aptal erkek arkadaşının da teşvikiyle her şeyi bırakıp bir daha arkasına bakmamıştı.

Lee'nin gülümsemesi bozulmadı ama sesine bir parça hüznün karıştığını duydum. "Hayır. İçeri giremedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Duke?"

Lee Penny'yi yere bıraktı ve Penny ona bakıp gülümsedi. "Babamı alıyorum." Başımı salladım. Babamın erken başlangıçlı bunaması o kadar hızlı ilerlemişti ki, kasabadaki yerel hafıza bakım koğuşunda yaşıyordu. Zor bir durumdu ama dördümüz de çökmüş durumdayken ve Tootie Teyze kardeşine kendi başına bakamayacak durumdayken, ona bakım hizmeti sunmayı seçmiştik.

gerekli.

Elli sekiz yaşında bir adamın tam zamanlı hemşirelik bakımına ihtiyaç duyduğu düşüncesi içimi kemiriyordu, özellikle de onun akli başında olduğu zamanları düşündüğümde. Kendisi. Ta ki akli başında olmadığı zamanların ne kadar üzücü olduğunu düşünene kadar. Kafası karışık. Kızgın. Korkmuş.

Kız kardeşi onu şiddetle seviyordu ama Tootie Teyze bunu tek başına yapamazdı ve biz de ona yardım edecek donanıma sahip değildik. Bugün onu görme düşüncesi, nasıl bir gün geçirdiğini bilmeden, zaten çalkalanan midemin üstüne bir de huzursuzluk katmanı yığıldı.

Hadi şu işi bitirelim.

Neredeyse boş olan otoparka göz gezdirdim. "King'lerin burada olacağını düşündüm." Onların adını yüksek sesle söylerken parmaklarım yumruk gibi sıkıldı.

"Tootie Teyze ve Bug bunu halletti. İlk saat Sullivan'lara ait, sonra da Krallar saygılarını sunabilirler."

Başımı salladım. Sullivan ailesi ile Krallar arasında uzun süredir devam eden kan davası efsanelere konu olmuş, benim hatırlayabildiğimden çok daha eskilere dayanıyordu. Outtatowner turistik bir sahil kasabası olmasına rağmen, orali olanlar, yani biz kasabalılar, sınırın çizildiğini bilirdik. Ya bizdensiniz ya da onlardan, bunun başka yolu yok.

Biraz huzur bulmayı başaran tek iki kişi Tootie Teyze ve Kralların teyzesi Bug'dı. Birbirlerinden hoşlanmasalar da, etrafımızdaki kasabayı yıkmadığımızdan emin olmayı kendilerine görev edindiler

birbirimizle tartışmaya başladığımızda. Turistlerin iyiliği için dış grnşmz koruduk, ancak bir Cumartesi gecesi barda kavga etmek duyulmamış bir şey değildi.

Penny'ye uzandım ve o da küçük elini benimkinin içine soktu. Lee ile birlikte cenaze evine doğru yürüdük. Ağır kapıyı çekip atığımda içerideki sıcak hava vınlayarak dışarı ıktı. Tanıdık gl ve misk kokusu midemi bulandırdı. Kapıdan içeri girerken annemin gülümseyen yüzü gözümün önünden gitmedi.

Fuaye neredeyse bomboştu. Havada cılız sesler dolaşıyor ve küçük gruplar halinde bir avuç insan toplanıyordu.

"Neden burada kimse yok?" Penny fısıldadı.

Kalbim sıkıştı. Bowlegs'i nazik ve yumuşak konuşan bir adam olarak hatırlıyordum. Bir kasabalı için bile biraz tuhaftı. Ne bir Sullivan ne de bir Kral, toplumumuzun vazgeilmeziydi. Her gün Ay çizmeleriyle kasabayı dolaşır, teneke kutu toplar ya da vahşı yaşamı beslerdi.

Gözlerim seyrek kalabalığı taradı ve odadaki herkesi tanıdım.

O hariç.

Penny, Lee'ye Bowlegs hakkında binlerce soru sorarken, gözlerim köşede sessizce ağlayan meçhul esmeri takip ederek aceleyle ziyaretçi defterini imzaladım.

Dizlerinin hemen üzerinden geçen, vücuda oturan siyah bir elbise giymiş olan kadının etrafında bir zarafet havası esiyordu. Kısa kolları ince pazularının etrafında dalgalanıyordu. Kadın burnunun altına bir mendil tıkadı ve yine yumuşak bir hıçkırık koptu. Kalın, koyu kirpiklerinden taze gözyaşları süzülmeden önce titreyerek nefes alışını izledim.

Lee'ye doğru eğildim. "Bu da kim?"

Bakışları yabancıya kaydı ve omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Baba, acıktım." Penny elimi çekti ve ben de ona baktım. Gözleri açık tabuta doğru kaydı.

Lee ona doğru eğildi. "Açlıktan ... Ölüyor musun?" Penny'den bir kıkırdama yükselirken sesine muziplik karıştı. Kafalar bize doğru döndü.

Bir eli ağzını kapatırken ikisine de uyarıcı bir bakış attım ve Lee kendi kahkahasını bastırmak için dudaklarını içeri çekti.

"Ben zaten saygılarımı sundum. Pickle'a atıştırmalık bir şeyler bulacağım. Sen nden git."

Plana uyup uymadığından emin olmak için Penny'ye baktım ve elini Lee'ninkinin içine soktuğunda, benimle tabuta doğru gelmeyeceği için rahatladığını anladım. Başımı salladım ve Lee Penny'yi koridordan geçirerek kahve ve hamur işleriyle dolu küçük odaya götürdü.

Odanın önüne doğru ilerlerken, gizemli kadını izlemekten kendimi alamadım. Diğerlerinin de onu izlemeye başladığını fark ettim.

Derin bir üzüntüye kapılan kadın sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Bowlegs'in kızı var mıydı?

Onun gibi bir afetin kimliği belirsiz bir dul olmadığı açıktı. Elbette gizliden gizliye zengin olduğuna dair söylentiler vardı ama Bowlegs yaşlı bir adamdı ve bu kadın da tam bir afetti. Elbette istediği erkeği seçebilirdi.

Kadın başını hüzünlü bir şekilde sallayarak dönmeden önce son bir kez tabuta özlemle baktı. Yanımdan geçerken gözlerimiz kilitlendi.

Nefesim kesildi.

Kalbim küt küt

atmaya başladı. *Bu*

da ne böyle?

Yosunlu ela gözleri aşağı doğru kayarken, ıslak kirpikleri neredeyse yanaklarına değecekken zaman ağır çekimde ilerledi.

Rüzgâr içimden çıkıverdi. Başım döndü. Kanım çekilmişti ve tek yaptığı yanımdan geçip gitmektir.

Gidişini izledim ve kafatasımda çalan alarm zillerine rağmen sessizce onu takip ettim. Karanlık koridorda kadın Tootie ve Bug'ın karşısında duruyordu. Gizemli kadın gülümserken teyzeler başlarını salladı.

Bir anda, muhtemelen dul olmayan ağlayan kadının gözleri açıldı ve kadınlara nazıkçe gülümsedi. Duvara doğru asıldım, karanlık koridorda konuşan üç kadını izleyen bir pislik gibi hissediyordum, ama sonra oldu.

Tootie çantasına uzandı ve kadının eline bir deste banknot tutuşturdu.

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

Bir Bakış'ı kindle unlimited ile ücretsiz okuyun

OceanofPDF.com

ONE LOOK CHAPTER 2

Lark

İşimin en kötü yanı cesetlerdi.

Bahar yavaş yavaş yaza geçerken serin bir esinti hâlâ havayı sarıyordu. Nemli havayı içime çektim, şehrin neresinde olursanız olun su kokusunu alabiliyor olmanız hoşuma gitti. Mezar alanının etrafında duran yüzler denizini taradım. Siyah aynalı güneş gözlüklerim gözlerimi gizliyordu, bir o yana bir bu yana bakıyor, saygılarını sunmaya gelenleri merak ediyor ve hayatlarını gözümün önünde bir film gibi hayal ediyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, dün cenazeye katılanlardan birkaç kişi daha bugün gelmişti. Tecrübelerime göre, genellikle bunun tersi doğrudur. Bu

Hâlâ iç karartıcı derecede az sayıda insan vardı ve Tootie ile Bug'ın benim hizmetlerime ihtiyaç duymasına şaşmamak gerekirdi.

Yalnızdım ama bu benim için alışılmadık ya da rahatsız edici bir durum değildi. Sadece başımı dik tuttum, uygun zamanlarda burnumu sildim ve rolümü oynadım. Ön taraftaki ama dikkat çekmeyecek şekilde yan tarafa sokulmuş olan görüş noktamdan, iki farklı yas tutan grubun oluştuğunu görebiliyordum.

İlki çoğunlukla uzun boylu, heybetli ve çeşitli tarzlarda iyi dikilmiş takım elbiseler giyen adamlardan oluşuyordu. Dövmelerle kaplı, mürekkebi yakasından ve gömleğinin kollarından dışarı taşan biri bile kendisi için yapılmış gibi görünen bir takım elbise giyiyordu. Çoğu geniş omuzları, uzun düz burunları ve gözlerindeki tehlikeli parıltıyla birbirlerine benziyordu. Birden fazlası kavgaya hazır gibi görünüyordu. Bana kendisini Bug olarak tanıtan kadın onların ortasında duruyordu.

Krallar.

Takım elbise giyen canavarlardan oluşan heybetli çemberin arasında iki genç kadın vardı. Krallardan yalnızca biri Sullivan'lara doğru hançer fırlatmıyordu. Aksine, kadınlardan biri onlara doğru sinsi bakışlar atıyordu. Özellikle de en yaşlı Sullivan'a. Duke, eğer adını doğru hatırlıyorsam, tamamen ilgisiz görünüyordu.

Çok ilginç.

Yüzümü düzelttim ve topraktaki açık deliğe baktım. Chicago'daki oda arkadaşlarımdan biri bana kuzeninin New York'taki cenaze törenlerinde doğaçlama oyunculuğu yaparak nasıl para kazandığını anlattığında çarklarım dönmeye başlamıştı. Oda arkadaşlarım teker teker New York'a ya da Los Angeles'a taşındı, hatta bazıları tamamen pes edip memleketlerine dönmek için eşyalarını topladı. Hayalimden vazgeçemezdim, henüz değil.

Büyük çıkışım sadece bir ya da iki iş u z a k t a y d ı. Bunu biliyordum. Chicago'da oyunculuk işleri arasında yaptığım geçici ofis işleri iyiydi ama şehirdeki lüks dairemin kirasını karşılamaya yetmiyordu. Ya da maceraya olan açlığımı. Bu yüzden bir yarı profesyonel görünümlü web sitesi Daha sonra, I oldu resmi olarak

Chicagoland ve kıyı Michigan bölgesinde kiralık bir yas tutucu. On beş cenazeden sonra tüm yüzler birbirine karışmaya başlamıştı, ancak hayatıma girip çıkan yabancıları gözlemlemek ve onlar hakkında sonuçlar çıkarmak bu işin en iyi yanlarından biriydi. Doğaçlama oyunculuk hayatı ilginç kılıyordu ve komodininin üzerindeki aşk romanları aklıma gelen müstehcen hikayeler.

Tootie ve uyumsuz, gelişigüzel aile üyelerinden oluşan grubu Kralların tam karşı tarafında duruyordu. Yumuşak, yuvarlak yüzü yanlarına gelenlere gülümsüyor ve isteseler de istemeseler de herkese coşkuyla sarılıyordu. Sullivan erkekleri de aptalca yakışıklıydı.

Ceket giymiş ve kravat takmışlardı; bazıları yeni ütülenmiş kot pantolon giymişti ve Kings'in görüldüğünden biraz daha mavi yakalıydılar. Kendilerine güven ve çekicilik yayıyorlardı. Tootie'nin yanında duran yaşlı adama bir kez baktığınızda, bu adamların klasik yakışıklılıklarını nereden aldıklarını anlayabiliyordunuz. Biraz kaybolmuş gibi görünse de, açık havada sıkı çalışmanın verdiği sert çizgiler yüzünü daha yakışıklı yapıyordu.

İki grup arasındaki farkları ve her ikisinin de diğerine nasıl öfkeli, kin dolu bakışlar fırlattığını fark ettim. İzlemeye devam ederken, birinin meraklı gözleri bir an fazla oyalandığında dudaklarım ağırbaşlı bir gülümsemeyle birbirine yapışıyordu.

Onun dışında herkes.

Sullivan klanının eteklerinde dünkü adam vardı. Bir türlü kurtulamadığım adam. Uzun boylu ve genişti. Çenesi hafifçe yukarı kalkıktı, bu da ona sürekli takındığı çatık kaşları olmasa baştan çıkarıcı olabilecek bir ukalalık havası veriyordu.

Cenaze evinde onun yanından geçerken, sert ve erkeksi kokusundan ve sivri bakışlarından o kadar etkilenmişim ki, yeni topuklu ayakkabılarımla neredeyse tökezliyordum. Unutulmaz viski kahvesi gözleri odadan çıkışımı takip etmişti ve görmezden gelmeye çalışsam da köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onları hissedebiliyordum.

Küçük kız bugün yine onunla birlikteydi. Kız kardeşi olamayacak kadar küçüktü ve dün ve bugün bir tabak kurabiyeyle döndükten sonra bacağına sarılma şekli, onun muhtemelen babası olduğunu gösteriyordu. Güçlü elini kızın omzuna atıp onu kendine çektiğinde kalbim bir anlığına tekledi.

Erkeksi, koruyucu havası seksiydi -bunu inkâr etmek mümkün değildi- ama bana bir iş verilmişti ve sırf gülümseyip gülümsemeyeceğini görmek için bu düşünceli huysuzla yatmanın performansın bir parçası olduğundan şüpheliydim.

Ama cidden, huysuz bir DILF'i kim sevmez ki?

Tootie ve Bug web sitemi bulup beni işe aldıktan sonra özellikle gerçek gözyaşları istemişlerdi. Ayrıca zamanlaması iyi ayarlanmış birkaç soluk alıp verme ve ani hıçkırıklar da serpiştirmem istendi. Çok abartılı değil, ama yeterli

insanları konuşturmak için. Gözlerim, toplum içinde birbirlerini tamamen görmezden gelmeyi alışkanlık haline getirmiş olan yaşlı kadınlara kaydı.

Kendi kendime güldüm.

Bu ikisi başka bir şey.

Sonra tekrar hissettim, gözlerinin yoğunluğunu, on beş metre öteden tenimi yaktığını. Onun gibi aile üyeleri tehlikeli ve iş için kötü olabilirdi. Genellikle ılık ton balığı güveci için sizi seçerler ve çok fazla soru sorarlardı.

Vaizin ayine başlaması için tam zamanında başımı sallama ve hırıltılı bir nefes verme fırsatını yakaladım.

Kalabalık dağıldıktan sonra arabamda saklandığım yerden çıktım ve yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım. Düz ayakkabıların daha iyi bir seçim olduğunu bildiğim halde cenaze töreninde yüksek topuklu ayakkabı giymek zorunda kaldığım için kendime lanet ederek, topuklarımın yumuşak toprağa batmasını engellemeye çalışarak parmak uçlarımda çimlerin üzerinde yürüdüm. Ani bir kararla satın aldığım, arkasında zarif bir deri fiyonk bulunan yeni ve seksi ayakkabılar, ayağımdaki su toplamasının yeni olduğu ve planladığım düz ayakkabıların artık söz konusu olmadığı anlamına geliyordu.

Çaylak hamlesi.

Kendimi toparlayarak, vaizin gerçekten duygulu bir ayin yaptığı sırada Bay Bowlegs'i yatırdıkları alana doğru yürümeye devam ettim.

Bu bir ilkti.

Outtatown'ın düşündüğümünden daha fazla tuhaflığı vardı, ama benim favorim kasabalıların çoğunun özel lakapları olmasıydı. Tootie bana bazılarının rastgele, çoğunun ise uygunsuz olduğunu ve bir kez bu lakaplardan birine sahip olduğunuzda ondan kurtulmanın neredeyse imkânsız olduğunu söyledi.

Sandalyeleri istiflemeye ve kaldırmaya çalışan bir saha görevlisinin yanından geçtim. Kafasındaki şapkayı çıkardı ve bana biraz mahremiyet sağlamak için uzaklaşmadan önce başıyla selam verdi.

Ayağa kalktım ve toprağa gömülü basit tabuta baktım. Sık sık olduğu gibi, boğazımı temizlerken göğsümde bir duygu kabarması oluştu.

Ona fısıldadım. "Töreninize katılma şerefine nail olduğum için teşekkür ederim Bay Bowlegs. Umarım ailenize huzur ve rahatlık sağlamışumdır."

Eteğimin cebine uzanıp telefonumu çıkardım. Müzik sıraya girmişti ve tekrar baktım.

Tanrım, umarım Bug bana şaka yapmıyordur.

Başımı sallayarak play tuşuna bastım ve gözlerimi kapattım. "Another One Bites the Dust" ın gümbür gümbür akorları küçük hoparlörden akmaya başladı. Garip bir seçimdi ama kıkırdama baloncuğunun patlamasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Parmağım sesi daha da açarken sol elim de ritme uyarak kalçama vuruyordu. Şarkının çok iyi olduğunu inkâr edemezsiniz ve Bowlegs'in de espri anlayışı olduğunu umarak gülümsedim.

Bildiğim kelimeleri mırıldanmaya ve mırıldanmaya başladığımda, Bowlegs'e sevgi düşüncelerimi gönderdim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Arkamdan gelen keskin, derin gümbürtü beni ürküttü ve kalbim boğazıma kaçarken kollarımı salladım. Bir anda topuklarım kaymaya başladı ve zemin artık altımda değildi. Bir çatırtıyla ayaklarım sert bir şeye çarptı, yüksek topuklarımdan biri altımda kırıldı. Farkına vardığımda tırnaklarım yeni kürekle kazılmış toprağı tırmıkladı.

"Aman Tanrım. Oh hayır! Aman Tanrım!"

"Ne oluyor lan?" Ses şimdi üstümdeydi, keskin ve öfkeliydi.

Karanlık çevreme bakarken panik derimin altına işledi.

Delğin içinde. Lanet delğin içindeyim.

"Yardım edin! Lütfen bana yardım edin!" Etrafıma bakındığımda tabutun yanındaki dar alanda durduğumu fark ettim. Telefonum topraktaydı, Queen hala hoparlörden bağıırıyordu, ben de onu aldım ve Freddie Mercury çenesini kapatana kadar çılgınca ekrana bastım.

Telefonu cebime attım ve elimi nazıkçe tabutun üzerine koydum. "Çok özür dilerim. Kahretsin! Özür dilerim!"

Tekrar yukarı baktığımda öğleden sonra güneşinin pembe çizgileriyle boyanmış masmavi gökyüzünden başka bir şey göremedim. "Yardım edin! Kimse yok mu? Kimse yok mu? Yardım edin!"

Dışarı çıkmak mümkün değildi ve yukarıda bana yardım etmek isteyen kimse yok gibiydi, bu yüzden elimi Bowlegs'in tabutunun üstüne koydum ve üstüne çıkmadan önce tekrar özür diledim. Dizlerim küçük sıyrıklardan dolayı acıyordu ve eteğim düştüğüm için kirlenmişti. Tabutun üzerinde durmanın verdiği kaldırma gücünü kullanarak kendimi yüzeye doğru ittim.

Karnımın üzerine çöküp kendimi gömülü olduğum yerden çıkarırken, gözlerim bir çift parlak siyah deri ayakkabıya odaklandı. Boynumu yukarı kaldırıp

kaşlarının çatıldığını ve dünkü muhteşem adamın kollarını kavuştururken nefes nefese kaldığını gördü.

"Biraz yardım eder misin?" Kendimi delikten çıkarmaya devam ederken homurdandım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hiç yardım teklif etmedi.

Ne hıyar ama.

Sonunda nefes nefese kalmış ve çamura bulanmış bir halde topuklarımın üzerine oturdum ve eteğimi dizlerimin üzerinde düzelttim. "Senden yardım alamayacağım çok açık."

"Kimsin sen? Burada ne yapıyorsun?"

Sert tınısı ensemdeki minik tüyleri diken diken etse de, talepkâr sesi karşısında yüzüm buruştu.

"Saygılarımı sunuyorum. Gerçi"-Geri dönüp çukura baktım, çamurlu iki ayakkabı izi şimdi tepeye damgalanmıştı
-"Genelde bundan biraz daha sorunsuz ilerler."

Kendimi içine soktuğum durumun gülünçlüğüne güldüm. Şüphesiz Aubergine ve Eagle bunu duyduklarında kışkılarıyla güleceklerdi.

Kahkahalarım yatıştı ve ona gülümsedim. "Ne kadar bariz bir saygısızlık, uygunsuzluk, düpedüz-" derken üst dudağının kıvrıldığına yemin edebilirim.

Ayağa kalkmak için manevra yaparken elimi havaya kaldırdım. "Seni orada durduracağım."

Onun küstah ve kibirli ses tonundan bıkmıştım. Ellerimi önümde birleştirdim. "Bunda saygısızca bir şey yoktu. Düşme kısmı hariç, ama o benim hatam değildi. Senin suçundu."

Zengin, karamel gözleri öfkeyle parladı. "Benim hatam mı?"

Bir kez başımı salladım. "Beni korkuttun. Terrance'la bir an geçiriyordum ki-"

"Terrance? Bir dakika?" Yakışıklı adam burnunu parmaklarının arasına sıkıştırdı ve ben bir gülümsemeyi bastırdım. "'Another One Bites the Dust'? Senin saygı anlayışın bu mu?"

Düşmanca ses tonu sadece savaş ya da kaç tepkimin alevlerini körükledi. *Oyuna devam dostum.*

Eteğimi bir kez daha düzelttim ve yüzümü sakinleştirdim; çamur içinde olduğumu, bir topuğumun kırıldığını ve saçlarımın hızla narin topuzundan çıktığını tamamen görmezden geldim. "Bu şarkı onun en sevdiğiydi. *Kendimi* son bir kez çalmak zorunda hissettim, *mahrem* bir *anda*

onun ve benim aramda." Parmağımla onu işaret ettim. "Araya girdin. Beni içine düşürdün ve bana yardım etme zahmetine bile girmedin!"

"Kimsin sen?"

Etkilenmiş gibi yapma zahmetine bile girmedi ama gözlerini tembelce vücudumdan aşağı indirdikten sonra bakışlarımla buluşmak için hızla yukarı kaldırdı.

Kibirli bir kahkaha attı. "Bir aile dostu."

Adam taş gibiydi. Benim hakkımdaki değerlendirmesinde tereddütsüzdü. Sinirlenerek gözlerimi devirdim ve yanından hışımla geçip gittim, dengesiz ayakkabılarım hala sahip olduğum zarafet kırıntılarını çaldığı için topallayarak. Ona döndüm. "Biliyor musun? Beni istediğin kadar yargıla ama bir cenazeden daha üzücü olan tek şey kimsenin gelmediği bir cenazedir."

Bunun üzerine, çok fazla şey kaçırdığım için kendime lanet etmeme rağmen, arabama doğru hışımla uzaklaştım, ama yakışıklı yüzünün keskin açılara yayılan farkındalığı görmeden önce değil.

Daha fazlasını okumak için One Look'u Amazon'da veya shoplenahendrix.com adresinde bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

HENDRIX HEARTTHROBS

Bağlantı kurmak ister misiniz? Lena ile gülmek ve sohbet etmek için Facebook'ta Hendrix Heartthrobs ile takılın! Özel tanıtımlar, duyurular, özel içerikler ve genel saçmalıkların hepsi orada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

[OceanofPDF.com](#)

ABOUT THE AUTHOR

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan Amazon'un en çok satan 10 çağdaş aşk romanı yazarıdır. Romantizme olan aşkı açık saçık Harlequin kitaplarını gizlice karıştırmasıyla başladı ve şimdi kendi günah kadar sıcak küçük kasaba aşk romanlarını yazıyor. Lena'nın içleri lokum gibi olan güçlü alfalara, karşılık veren kadın kahramanlara ve cızırtılı gerilime karşı zaafı var. Romanları küçük kasaba kalbini bolca ateşle bir araya getiriyor.

Yazmadığı ya da yeni romanlar okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı bir margarita yudumlarken bulabilirsiniz!

OceanofPDF.com

ALSO BY LENA HENDRIX

Chikalu Şelaleleri

Sizi Bulmak Sizi

Korumak Sizi

Saklamak

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

The Sullivans

Bir Bakış

Bir

Dokunuş

Bir Şans Bir

Gece

Bir Tad (başlangıç romanı)

Krallar

2024'te geliyor!

OceanofPDF.com